

LOVE IS IN THE AIR

Komedie van Luc Kerkhofs

Opgedragen aan mijn goeie vriend zaliger C. VOET

PERSONAGES:

(4D & 4H)

BOB: 35

SOFIE: 35, zijn vrouw

PIET: 65, zijn vader

IRMA: 65, zijn schoonmoeder

ABDUL: 30, Algerijnse tuinman

TSITSA: 30, Poolse poetsvrouw

JITSE : 35, Nederlandse buurvrouw

PASTOOR : 40

DECOR:

Huiskamer. Er staat een tafel plus stoelen met een kleine salon. Ergens in de kamer staat een dressoir, een tv-toestel, een telefoontoestel en een kleine hifi-installatie.

Fond is er een brede deuropening, waarbij links naar de keuken leidt, en rechts naar het begin van een trap die naar de slaapkamers leidt. Er is ook een deur naar het bureel van Sofie. Er is minstens één raam met zicht op de tuin voorzien. Al het bezoek komt binnen via de keuken.

De twee kruisbeelden en de grote paternoster die tegen de muur hangen en een heleboel kopieantiek getuigen van een klassieke smaak.

NOOT:

De algemene taal is volks. Abdul en Tsitsa praten gebrekkig Nederlands met een zwaar accent. Jitse is duidelijk van Hollandse afkomst.

EERSTE BEDRIJF

(AVOND)

(Sofie zit aan tafel en werkt op haar laptop. Heel de tafel ligt vol met formulieren, mappen en fardes. Bob ligt lui en uitgestrekt in de salon met z'n voeten op de salontafel. Hij kijkt ongeïnteresseerd naar TV. Irma tracht op de salontafel een puzzel in elkaar te steken. Ze heeft al enkele keren tegen de voeten van Bob gestoten omdat die gevaarlijk dicht bij haar puzzel komen. Bob zapt enkele keren. Irma laat een puzzelstukje op de grond vallen en gaat op handen en knieën op zoek onder de salontafel. Bob legt z'n voeten weer uitgestrekt op de salontafel, maar deze keer raakt hij de puzzel van Irma. Bob wil nog redden wat er te redden valt, maar als Irma overeind komt slaat ze boos op z'n handen)

IRMA: Blijf van mijne puzzel...!

BOB: Ik wou u maar helpen.

IRMA: Ja dat zie ik. Ik kan terug opnieuw beginnen.

BOB: Kunt gij niet aan tafel gaan zitten met uwe puzzel.

IRMA: Daar heb ik ook geen plaats.

SOFIE: Een minuutje make, ik heb bijna gedaan hier.

IRMA: (tot Sofie) Waarom gaat gij niet op uwen bureau werken?

SOFIE: Ik kom hier in de living zitten om het gezellig te houden.

IRMA: (cynisch ad Bob) Ja, 't is hier héél gezellig.

SOFIE: Zo kunnen we toch nog eens babbelen.

IRMA: (spottend) Babbelen...? Ik hoor alleen den TV.

SOFIE: Ma, ik doe om goed te doen.

IRMA: (gepikeerd) En ik ga seffens slapen. Als ik graag babbel dan zal ik wel tegen mezelf babbelen. Elke avond is dat hier hetzelfde liedje. Gij werkt op de computer, den Bob kijkt TV en ik zit aan mijne puzzel. En als mijne puzzel bijna klaar is dan zorgt den Bob er wel voor dat ik opnieuw kan beginnen.

BOB: (protesteert) Héla, elk stukje dat ik per toeval aanraak leg ik terug op z'n plaats.

IRMA: Oh ja? Kijk hier dan maar eens...! (inspecteert haar puzzel) Sinds wanneer staat den top van de toren van Pizza beneden op de grond?

BOB: Gij gaat nog eens veranderen in ne puzzel!

IRMA: Zeg dat nog eens ene keer!

BOB: Jaaaar...

IRMA: (onderbreekt) Hoor ik u nog...?

BOB: Sorry Irma.

IRMA: Hier wordt gewoon geen rekening met mij gehouden.

BOB: Kijkt ge graag TV? Hier, pak aan en kies maar...! (presenteert Irma de afstandsbediening).

IRMA: Ik kijk geen TV en dat weet gij goed genoeg.

SOFIE: Ik zal vanaf morgen terug op mijn bureau gaan werken, dan kunt gij hier aan tafel gaan zitten met uwe puzzel.

IRMA: Dat is geen oplossing, dan wordt er nog niks gebabbeld.

BOB: Ge hebt zelf gezegd dat Sofie alles uit de kast moet halen om promotie te maken.

(Sofie slaat al haar mappen dicht en sluit haar laptop)

IRMA: Het was beter dat jij ook wat meer moeite deed om iets te bereiken in 't leven.

BOB: Wat moet ik dan doen? Na mijn uren nog ergens gaan schilderen? Hier is niks om te schilderen.

SOFIE: Jawel.

BOB: Wat dan?

SOFIE: Ge kunt die oude kast opschilderen met van die speciale verf, dat het net lijkt of er memel in zit. Dat gaat heel goed bij ons interieur passen.

BOB: Vraag dat morgen maar aan den Abdul. Hij is klusjesman.

IRMA: Ziet ge wel, schilderen wil hij ook al niet doen.

BOB: Ik ben gene schilder.

IRMA: En haal voor mij nu maar eens wat limonade. En MIJN glas pakken, dat is 't groene.

(Bob af naar de keuken)

IRMA: Uwe vent is nen dikke luiarik.

SOFIE: Bob is vandaag ook gaan werken, ma.

(Bob komt met een groen glas limonade uit de keuken en geeft dat aan Irma)

IRMA: (drinkt) Die limonade is niet koud.

BOB: De fles stond niet in de frigo.

IRMA: (presenteert het glas opnieuw aan Bob) Doe er dan wat ijsblokskes in.

(Bob met glas limonade terug naar de keuken)

IRMA: Als 'm toch maar eens iets moet doen hé.

SOFIE: Verlangt ge soms niet wat veel van den Bob?

IRMA: Hij moet maar uit z'n pijp komen.

(Bob komt met glas limonade terug van de keuken)

IRMA: Zitten er ijsblokskes in?

BOB: Ja.

IRMA: Hoeveel?

BOB: Zes...!

(Irma drinkt maar heeft ook nu weer opmerkingen)

IRMA: Veel te koud. (presenteert het volle glas terug aan Bob) Doe er maar twee ijsblokskes uit.

(Bob met glas limonade terug richting keuken. Onder volgende dialoog merken we dat Bob stiekem enkele ijsblokjes uit het glas graait en in de

bloempot gooit)

SOFIE: Make, het komt nogal nauw precies.

IRMA: Te koud drinken is héél slecht voor mijn gebit.

(Bob presenteert het glas opnieuw aan Irma)

IRMA: (tot Bob) Haal nu nog eens een rietje.

(Bob weer af naar de keuken)

SOFIE: Zèg ma, hebt gij eigenlijk wel dorst?

IRMA: Maar ja.

SOFIE: Ge zijt den Bob aan 't afbeulen.

IRMA: Daarvoor krijgt ge heel mijn pensioen. Dan wil ik ook goed gesoigneerd worden.

(Bob komt van de keuken met een rietje)

BOB: Alstublieft Irma.

IRMA: (geeft het glas terug aan Bob) Hier, breng dat maar terug naar de keuken.

BOB: Waarom?

IRMA: Mijnen dorst is over.

BOB: Moet ik daarvoor zes keer heen en weer naar de keuken lopen...?

IRMA: Anders zit ge toch maar te niksen. En ik wil niet dat ge uwen tijd verspeelt met televisie te kijken. Dat maakt u alleen maar dommer dan ge al zijt!

BOB: Mag ik van uwe limonade drinken?

IRMA: Niet uit MIJN glas hé. Wie weet wat voor ziektes er dan aan de rand van mijn glas hangen.

(Irma af naar de keuken)

BOB: (tot Sofie) Hebt ge gehoord wat uw ma van mij denkt! Als ze hier wil blijven logeren dan moet ze gaan inbinden of ik ga vroeg of laat eens héél kwaad worden!

SOFIE: Och Bob dat is niet gemeend, dat weet gij ook.

BOB: De volgende keer zal IK eens zeggen wat ik van haar denk. Dan gaat ze zo'n grote ogen trekken.

SOFIE: Och, ge kent ons ma toch al langer dan van vandaag.

BOB: Jamaar, het wordt met de dag erger.

SOFIE: 't Is beter dat we gewoon haar gang laten gaan.

BOB: En ik moet dan maar op mijne kop laten zitten?

SOFIE: Niet overdrijven, hé Bob. Uw vader heeft ook soms z'n kuren.

BOB: Onze va woont hier niet en onze va trekt tenminste z'n plan nog.

SOFIE: Ja, sinds hij een vriendin heeft is 't gebeterd, maar daarvoor was er ook geen huis mee te houden.

BOB: Uw ma hé, dat is... dat is een...

(Bob krijgt een tik van Sofie als Irma plots van de keuken komt)

IRMA: Waar liggen mijn pillekes tegen de reuma?

SOFIE: Op de kast.

IRMA: En die tegen mijnen hoge bloeddruk?

SOFIE: Ook op de kast.

IRMA: En die tegen mijnen allergie?

SOFIE: Ook op de kast, ma.

IRMA: En mijn slaappillekes?

SOFIE: Allemaal op de kast, ma.

BOB: (vervolgt) En die tegen depressie ook.

IRMA: Ik heb geen depressie.

BOB: Dan zal dat het volgende wel zijn dat ge gaat krijgen.

SOFIE: (berispt) Bob, nu is 't genoeg hé!

BOB: Sorry Sofie.

IRMA: Ik weet wel dat die vent van u mij liever dood ziet dan levend.

SOFIE: Die vent van mij moet z'n mond eens houden of IK ga eens héél kwaad worden.

BOB: (bindt in) Ja Sofie.

IRMA: (kijkt op haar horloge) 't Is stipt tien uur, ik ga slapen. Heeft er iemand mijn verwarmingsdeken opgezet?

SOFIE: Ja ma.

IRMA: En zijn de kersenpitten opgewarmd voor mijn koude voeten?

SOFIE: Ja ma, die liggen al in uw bed.

(Irma geeft Sofie een nachtkusje)

IRMA: Slaapwel kindje.

SOFIE: Slaapwel make.

(Als ook Bob z'n wang presenteert weigert Irma hem een nachtkusje te geven. Irma haalt haar puzzel van de salontafel en legt die op de grote tafel)

IRMA: Kan iedereen van mijne puzzel afblijven alstublieft?

BOB: We zullen er proberen aan te denken.

IRMA: Durft niet hé... (maakt horizontaal gebaartje onder haar kin) ...of ge hebt hier uwen laatste boterham gegeten...!

(Irma af richting slaapkamers. Sofie draait aan de thermostaat van de verwarming)

BOB: Wat doet gij nu...?

SOFIE: Den thermostaat iets lager zetten. Waarom?

BOB: Gaan wij ook al slapen, of wat?

(Sofie zet ondertussen haar laptop in haar bureel)

SOFIE: Ik ben moe, Bob.

BOB: Uwen baas mag op z'n blote knieën de grond kussen met zo iemand als gij. Ik vraag me af welke secretaresse er nog zoveel na haar uren werkt.

SOFIE: Als ge carrière wilt maken dan moet ge er iets voor doen. Niks voor niks in 't leven.

BOB: Jamaar, dat mag niet ten koste zijn van... van...

SOFIE: (onderbreekt) Van wat, Bob...? Hebt gij daar last van als ik hier 's avonds zit te werken?

BOB: Nee, maar als ik iets anders had, bijvoorbeeld nen hond, dan kon ik me toch ook wat amuseren.

SOFIE: Ge weet hoe ik tegenover een huisdier sta, hé Bob.

BOB: Nen hond is iets anders, Sofie. (droomt reeds weg) Ik zal hem Bruno noemen. En dan kan hij 's avonds bij mij in de zetel gaan liggen. Maar ik ga er natuurlijk eerst mee wandelen in 't park. En dan gooi ik ne stok weg en dan...

SOFIE: (onderbreekt kordaat) Geen hond, Bob. Géén...! Verstaan...!

BOB: (onderdanig) Ja Sofie.

SOFIE: Ofwel nen hond..., ofwel mij. Maar één van de twee is hier teveel. En nu wil ik ook gaan slapen.

BOB: Allé Sofieke, 't is nog maar just tien uur.

SOFIE: Ik ben moe en morgen zal het weer ne lange dag worden.

BOB: Aan kindjes moeten wij dus ook de eerste jaren nog niet denken...?

SOFIE: Om kindjes te kopen moet ik eerst nog zwanger worden hé.

BOB: Dan moeten we daar eens tijd voor maken.

SOFIE: Hebt gij nu goesting om te vrijen?

BOB: (met duidelijk geen zin) 't Is al zo laat hé.

SOFIE: Hoe kan ik dan zwanger geraken?

BOB: En ik ben eigenlijk ook wel wat te moe.

SOFIE: (met lachje) Te moe...? Gij...? Waarvan...? Toch niet van naar den TV te kijken...?

BOB: Zèg ik heb vandaag wel 500 km gereden met den auto.

SOFIE: Dan zal 't voor nen andere keer zijn. (geeft Bob een nachtkusje) Slaapwel jongen.

BOB: Slaapwel poezewoefke.

(Sofie af naar de slaapkamers. Bob zapt op TV en dagdroomt)

STEM BOB: (terwijl hij richting slaapkamers staart) Hoe kan ne mens nu goesting krijgen met zo'n tang van een schoonmoeder in huis...? Ons Sofie moet de pil niet pakken, daar gebeurt toch niks. 't Is verdoemme al vier weken geleden dat ik nog eens..., Watte...? Vier weken al...? Ja, dan wordt 't nog wel eens tijd, hé Bobke. Ge gaat 't nog afleren, haha.

(Bob zet de TV uit als hij plots iemand op de achterdeur hoort bonken)

BOB: Allé, wie kan dat nu nog zijn op dit uur...!

(Bob gaat openen via de keuken en keert weer met zijn vader Piet. Piet heeft steeds de handen in z'n zakken en draagt constant een sportieve geruite pet en een sportief jasje. Op het eerste zicht lijkt hij slordig gekleed)

BOB: Wat komt gij nog zo laat doen, va? 't Is tijd om te gaan slapen.

PIET: Ik wil eens klappen met mijne zoon.

BOB: Kan dat niet wachten tot morgen? 't Is al over tien uur.

PIET: Nee, dat moet NU gebeuren.

(De heren zetten zich aan tafel)

BOB: En waarover wilt gij klappen?

PIET: Ge weet dat ik lang alleen geweest ben sinds ons moe overleden is?

BOB: Ja, dat weet ik, va.

PIET: En ge weet ook dat ik een nieuwe vriendin heb?

BOB: Ja, de derde al. En deze keer is 't een weef met vijf jong.

PIET: (vervolgt) En dat ik bij die nieuwe vriendin ingetrokken ben sinds een paar weken?

BOB: Ja.

PIET: Wel, ik kom hier en nu zeggen dat die nieuwe vriendin een regelrechte ramp is.

BOB: Ja, en dan? We weten dat gij ne speciale zijt.

PIET: Dat is wat ik u efkes wilde vertellen.

BOB: Is dat alles?

PIET: Ja.

BOB: Moet gij daarvoor om tien uur bij de mensen aankomen om zoiets te komen vertellen?

PIET: Aan wie moet ik 't anders vertellen? Gij zijt toch mijne enige zoon.

BOB: Wel gij kunt uw plan goed trekken en ik ben daar fier op. We hebben 't allebei moeilijk gehad sinds ons moe dood is.

PIET: Zwig me over ons moe of ik begin hier ter plaatse te blèten.

BOB: Dan klappen we over iets anders. Hoe gaan de zaken?

PIET: De prijs van 't kwaad ijzer is gene vette hé.

BOB: Ander onderwerp dan.

PIET: Zèg 't is hier zo koud?

BOB: Ja, den thermostaat staat al af.

PIET: Gaat gij altijd zo vroeg slapen?

BOB: Weet uw vriendin dat ge hier zijt?

PIET: Moet die alles weten?

BOB: (geeuwend) Moet gij nog niet gaan slapen?

PIET: De prijzen worden 's nachts gegeven.

BOB: Jaja, maar ik moet morgenvroeg weer op en gij kunt in uwen tram blijven liggen.

PIET: Hebt ge nog koffie staan?

BOB: Nee va, en is 't niet wat laat om nu nog koffie te drinken? (na enig getreuzel, veert van z'n stoel) Allé kom nu, ik wil gaan slapen.

PIET: Ik heb nog een verrassing...!

BOB: Wat voor verrassing?

PIET: Ze staat voor de deur!

BOB: Ga ze dan maar halen. Ik zal ondertussen den thermostaat terug opzetten.

PIET: Ja en kap voor mij maar nen borrel in.

(Piet af via de keuken)

BOB: Waarmee gaat 'm nu weer afkomen...?

(Bob zet de thermostaat terug op en schenkt een borrel uit voor Piet. Piet komt met twee valiezen tevoorschijn en heeft ook z'n biljartkeu in beschermhoes mee)

BOB: (verwonderd ad valiezen) Wat is hier de bedoeling van...?

PIET: M'n vriendin heeft me buitengeschopt...! 't Was niet te doen met vijf jong op m'n kot. (drinkt z'n borrel in één teug leeg)

BOB: En nu...?

PIET: Kan ik hier niet blijven slapen?

BOB: Allé va, we hebben hier maar twee slaapkamers, een voor ons en een voor Irma.

PIET: Gooi Irma dan buiten.

BOB: Dat kan niet. Trouwens Irma geeft haar pensioen af in ruil voor kost en inwonen.

PIET: Is die dan meer dan ik?

BOB: Waarom gaat gij niet gewoon in uw eigen huis slapen?

PIET: Daar staan geen meubels meer, want die heb ik allemaal verkocht.

(Sofie, gekleed in nachtjapon, komt van de slaapkamers)

SOFIE: Wat is dat lawaai hier allemaal? (als haar oog op Piet valt) Piet...? Wat doet gij hier nog zo laat op de avond?

BOB: Onze va komt iets vragen, Sofie. (pushend tot Piet) Allé, vertel 't nu maar hé!

PIET: (ietwat gegeneerd) Kunt gij 't niet vertellen?

BOB: Gij zijt er ook ene met een groot blad hé, tot dat het zover is, en dan kan Bobke 't opkuisen.

SOFIE: (terwijl ze hier en daar wat spullen herschikt) Mag ik nu eindelijk weten wat er scheelt alstublieft?

BOB: (aanzelend tot Sofie) Onze va komt vragen of... of... of hij hier kan overnachten?

SOFIE: Heeft hij gedronken?

PIET: Nee, geen druppel. (stopt de lege borrel snel in de zak van z'n vest)

SOFIE: En waarom wilt 'm hier overnachten?

BOB: Zijn vriendin heeft 'm op straat gezet.

SOFIE: Waarom gaat hij niet in z'n eigen huis slapen?

BOB: Dat staat leeg want hij heeft z'n meubels allemaal verkocht.

SOFIE: Waarom doet ge zoiets, Piet?

PIET: (gegeneerd) Omdat ik met mijn pensioen niet toe kom.

SOFIE: Hoe kan dat? Gij zijt toch maar alleen?

PIET: Ik ben marchant in kwaad ijzer, maar ik heb altijd veel in 't zwart gewerkt, dus heb ik maar een klein pensioentje als zelfstandige.

SOFIE: Verkoop uw huis dan.

PIET: Dat ben ik van plan, maar waar moet ik dan gaan wonen?

SOFIE: Ja, ge ziet toch zelf ook dat dat hier niet kan hé.

BOB: Waarom niet?

PIET: (vervolgt tot Sofie) Uw ma woont hier toch ook?

SOFIE: Dat is iets heel anders. Ons ma heeft haar huis ook verkocht en we krijgen

haar pensioen.
 PIET: Mijn pensioen krijgt ge ook.
 SOFIE: Daar zullen we niet ver mee springen hé.
 IRMA: (roept OFF vanop de trap) Kan dat daar beneden een beetje stiller alstublieft...?
 SOFIE: (roept terug) Ja make, ga maar terug slapen. Alles is in orde hier.

(Bob en Sofie blijven Piet aanstaren. Piet laat z'n kopke hangen als er niet direct een antwoord komt)

PIET: Okee dan. Toch bedankt om erover na te denken.

(Piet neemt z'n valliezen beteuterd weer op)

BOB: Sofie, ge kunt die mens toch zo niet naar huis sturen. Hij heeft zelfs z'n twee stoven verkocht.

PIET: Neenee, die heb ik nog niet...

(Achter de rug van Sofie schudt Bob z'n hoofd bevestigend)

PIET: (herpakt zich) Oh ge bedoelt die twee stoven..., ja die heb ik ook verkocht. 't Is momenteel ijskoud in mijn huis. De ijspegels hangen aan de luster. Daar liggen zelfs vriesbollen in mijn bed.

SOFIE: In uw bed...? En ge zegt just dat ge uw meubels al verkocht hebt...?

PIET: (verzint snel) Ik bedoel, waar dat mijn bed gestaan heeft hé.

SOFIE: (wantrouwig maar toch met enig medelijden) Okee dan, als 't maar voor ene nacht is.

BOB: Dat is het niet, Sofie.

PIET: Ah nee, ik wil hier voorgoed blijven.

SOFIE: (resoluut) Dat kan niet!

BOB: Laat ons zeggen dat hij mag blijven tot we een oplossing gevonden hebben.

SOFIE: (tot Piet) Waarom zoekt ge geen andere vriendin? Een waar ge wel goed mee overweg kunt.

PIET: Die liggen niet op elke hoek van de straat voor 't oprapen, hé Sofie.

SOFIE: Gij zoekt dan wel iets speciaals precies. Hoeveel vriendinnen hebt gij al gehad sinds het overlijden van uw vrouw?

PIET: Drie.

SOFIE: En door alledrie buiten gestampt...? Dan moet gij wel ne straffe gast zijn, hé Piet. Dan moet er toch wel iets schelen aan u hé.

BOB: Kom mensen, daar gaan we nu niet over discussiëren. Ik zal wel een vrouw helpen zoeken voor onze va. (zet thermostaat lager) En nu wil ik gaan slapen.

SOFIE: Ik ook.

PIET: En ik ook.

BOB: (tot Sofie) Waar moet onze va slapen?

SOFIE: Hij kan tijdelijk op een veldbed in mijnen bureau slapen.

PIET: Merci Sofieke, gij zijt er een uit de duizend.

SOFIE: Maar overal afblijven hé!

PIET: Natuurlijk.

SOFIE: Bob, haalt jij dat veldbed met een donsdeken in de logeerkamer? Maar stil zijn want ons ma slaapt daar.

(Bob af naar de slaapkamers. Ondertussen gesprek tussen Piet en Sofie)

SOFIE: Ik hoop dat jij en ons ma het goed met elkaar kunnen vinden.

PIET: Dat hoop ik ook.

SOFIE: En ik hoop ook dat jij hier een handje helpt bij het huishouden terwijl ge hier inwoont.

PIET: Hoe...? Ge hebt toch ne klusjesman en een poetsvrouw in dienst.

SOFIE: Ja, maar die komen niet elke dag werken.

(Plotseling gekrijs van Irma vanuit de slaapkamer)

IRMA: (OFF vanuit de slaapkamer) lèèèèèèèè...!

SOFIE: Allé, het spel zit al op de wagen. Als die Bob toch maar eens iets moet doen hé.

PIET: Och Sofieke, troost u, dat had hij vroeger ook al. Ge kon in z'n wieg al zien dat hij twee linkerhanden had.

IRMA: (roept OFF vanop de trap) Sofie, er zit ne vreemde vent op mijn kamer...!

SOFIE: (roept terug) Nee ma, dat is den Bob. Kruip maar terug in uw bed.

(Bob komt met een opgeplooid veldbed in de ene hand en een donsdeken in de andere hand van de slaapkamers. Piet wil Bob helpen en wil het donsdeken van hem overnemen, maar hierdoor schuift Piet de hele puzzel van Irma van de tafel)

BOB: (ad puzzel) Pas op, va...!

SOFIE: Daar gaat ons ma haar toren van Pizza.

PIET: De toren van Pizza...? Volgens mij trok dat meer op den basiliek van Scherpenheuvel.

(Bob met veldbed en donsdeken af naar het bureel van Sofie)

PIET: Dat was 't dan. Ik ga me alvast omkleden. En nog eens mercikes, hé Sofieke.

SOFIE: Trap 't af voor ik me bedenk.

(Onder volgende dialoog komt Bob van het bureel)

PIET: (vervolgt liefjes tot Sofie) Gij zijt een vrouwke naar m'n hart. Weet ge dat jij 't karakter hebt van ons moe? En als ik u in zijaanzicht bekijk dan zou ik zelfs durven beweren dat ge iets van haar gezicht hebt. (monstert haar profiel) En de rest trekt er ook wel wat op. Hoewel, ons moe had hier vanvoor meer van die... (gebaartje van borsten)

SOFIE: Dat ligt aan de man die ze elke avond moet masseren.

PIET: Onzen Bob...? Met zijn klein handjes...? Die kan nog niet eens met zijn vingers rond het stuur van zijnen auto!

BOB: (onderbreekt gepikeerd) 't Is al goed, va!

SOFIE: Wat zijn vriesbollen eigenlijk, Piet?

PIET: Kent ge dat niet?

SOFIE: Nee, dat ken ik niet.

PIET: (verzint) Dat zijn van die bollen die bevroren zijn hé.

(Piet met beide valiezen en z'n biljartkeu af naar het bureel)

SOFIE: Ge zoudt toch zeggen dat hij weet hoe hij een vrouw moet inpalmen.

BOB: Natuurlijk weet die dat. Hij kan er aan elke vinger tien krijgen, maar hij moet z'n eigen een beetje verzorgen.

SOFIE: Hoe gaat gij voor hem een vrouw zoeken? 't Is gene gemakkelijke mens hé.

BOB: Uw ma is ook niet gemakkelijk.

SOFIE: Maar ons ma is niet op zoek naar ne partner.

BOB: Onze va zal binnen de lijntjes moeten lopen of hij kan 't hier afbollen!

SOFIE: Ik vraag me af wat voor miserie we weer op onze nek halen door hem hier binnen te halen?

BOB: Toch bedankt, Sofieke (met kusje).

SOFIE: En nu wil ik eindelijk gaan slapen.

(Piet komt uit het bureel tevoorschijn. Hij is gekleed in een vuile pyjama en draagt een paar kousen waar z'n beide grote tenen doorsteken)

SOFIE: (inspecteert Piet z'n pyjama) Hoelang is 't geleden dat die pyjama nog eens uitgewassen is?

PIET: Twee jaar.

SOFIE: En hoelang is uw vrouw dood?

PIET: Twee jaar.

SOFIE: Hoe is 't mogelijk...! (ad pyjama) Daar kunt ge soep van koken.

BOB: Gij hebt toch niet met die vuile pyjama bij uw vriendin in hetzelfde bed gelegen?

PIET: Van wat denkt ge dat die vuil is!

(Piet laat zich ondertussen achterover in de divan zakken)

BOB: Va, ge gaat u moeten verzorgen of ge kunt hier vertrekken. Hebt ge dat goed verstaan?

PIET: Ja Bob. Als ge nen andere pamber moet steken dan zal ik 't wel aan u vragen.

BOB: Jamaar, ik meen 't, hé kerel. Gij gaat hier geen ziektes binnenbrengen hé!

(Piet veert recht uit de zetel en wil z'n pyjama reeds uittrekken)

PIET: Moet ik 'm nu al uittrekken misschien?

BOB: Nee, hou dat ding nog maar efkes aan, maar ga niet op die kussens liggen.

PIET: (schuift wat op) Ik zal hier gaan zitten.

BOB: Ja, en ge verroert geen vin.

PIET: Mag ik nog ademen, ja?

BOB: Ja, maar dat is 't enige.

(Piet legt z'n voeten op de salontafel, zet de TV aan en zapt)

BOB: Kom Sofie, wij gaan slapen. (tot Piet) Slaapwel, hé va.

SOFIE: En als er iets is dan roept ge maar.

BOB: Blijft gij nog lang op, va?

PIET: Neenee, ik wil het laatste journaal nog zien, en 't weerbericht voor morgen, en nog wat... nog wat...

BOB: (waarschuwt) Geen vette beelden op mijnen televisie, hé kameraad!

PIET: Slaapwel.

(Bob en Sofie af naar de slaapkamers. Piet veert recht uit de zetel, gaat op zoek in het dressoir en haalt er pindanootjes uit die hij om beurt omhoog gooit en met z'n mond probeert op te vangen. Piet ontdekt zappend een vrijscène op tv. Hij gaat voor de tv staan en tracht even ondersteboven te kijken. De pikante beelden doen hem blijkbaar toch wel iets want hij trekt z'n pyjamabroek in alle bochten. Bob komt plotseling weer de kamer binnen. Piet verslikt zich en zapt snel naar een andere zender, maar dat heeft Bob nog gemerkt)

BOB: Toch nog op zoek naar een blote borst, ja?

PIET: Neenee, ik wil het journaal zien.

BOB: Dan moet ge 'm op nummer 1 zetten.

PIET: (zapt naar het journaal) Ik ken dat kaske nog niet zo goed hé. (gaat tot bij Bob) Mercikes dat ik hier mag blijven slapen hé.

BOB: Ge weet wat er afgesproken is hé, als er een oplossing is dan bolt ge 't hier af.

PIET: Dat komt dik in orde.

BOB: Ik ben wel eens benieuwd wat Irma gaat vinden van onze nieuwe gast.

PIET: Die heeft niks te vinden.

BOB: Oh nee? Dan kent ge haar nog niet. Die is nog erger dan ne legercommandant.

PIET: (met schouderklopje) Laat dat maar aan mij over. Ik zal haar wel temmen. Ze zal de Piet direct leren kennen. Slaapwel Bob. (zet zich opnieuw in de zetel)

(Bob af naar de slaapkamers. Piet gaat luisteren aan de trap of Bob al op de slaapkamers is. Piet zapt dan direct terug naar de vrijscène)

DOEK

TWEEDE BEDRIJF**(VOLGENDE MORGEN)**

(Bob en Sofie ontbijten)

SOFIE: (kijkt op haar horloge) Uw vader slaapt zo lang?

BOB: Hij zal moe geweest zijn.

SOFIE: Jamaar, ik moet op mijnen bureau zijn hé.

BOB: Niemand houdt u tegen om daar binnen te gaan.

SOFIE: Ja, dat ziet ge van hier. Als uw vader daar in zijne pure staat..., dat wil ik niet zien!

(Bob klopt voorzichtig op de deur van het bureel)

BOB: Va...? Va...? Va, zijt gij al wakker...?

(Maar er komt geen reactie)

BOB: En da kieke antwoordt niet hé.

SOFIE: Hoe kan die nu antwoorden al 'm nog slaapt?

BOB: (windt zich op) Jamaar, ik ga daar seffens binnen hé, dan mag hij op zijne kop gaan staan!

(Piet komt ondertussen binnen van de keuken. Hij is al gekleed in z'n jas)

PIET: (tot Bob) Gaat gij al zo vroeg in de morgen op uwe kop staan? Gij zijt toch altijd al ne speciale geweest, hé Bob.

BOB: We dachten dat gij nog lag te slapen?

PIET: Ik ben al op van half zeven. Hoe kunt ge nu lang slapen op een versleten veldbed?

BOB: We hebben niks anders, va.

PIET: (met bijhorende bewegingen) Mijne rug kraakt overal.

BOB: Waar zijt gij naartoe geweest?

PIET: Naar mijn vriendin.

BOB: Wat zijt ge daar gaan doen?

PIET: Mijn huisdieren stonden nog bij haar, en die ben ik nu gaan halen met mijne camion.

SOFIE: Zijn dat koeien of zo omdat ge daarvoor uwe camion pakt?

BOB: Nee Sofie, onze va heeft geen auto maar ne camion om mee te rijden. (verbetert) Allé..., "camion" is veel gezegd. Het is meer zo'n verroest scharminkel op vier wielen met ne kleine laadbak dat elke moment uiteen kan vallen. Daar gaat hij z'n oud ijzer mee ophalen bij de mensen.

PIET: (gepikeerd) Lach niet met mijne camion! Gij moogt er altijd achter komen met uw slee.

SOFIE: (tot Piet) En waar hebt gij nu uw huisdieren gelaten?

PIET: Die staan in de keuken.

SOFIE: (verwonderd) In mijn keuken...?

PIET: Emma en Lisa en den Theo. Drie konijnen. Twee vooien en ene rijer.

SOFIE: Blijven die hier ook logeren?

PIET: Ja. Waar anders?

SOFIE: Waar gaan die overnachten?

BOB: Niet binnen, hé va!

PIET: Waar dan?

SOFIE: In de tuin is plaats genoeg.

BOB: (tot Piet) Waar hebt gij uwe camion geparkeerd?

PIET: Daar ergens waar plaats was.

SOFIE: En was er nog plaats?

PIET: Ik heb altijd plaats met mijne camion. 't Is maar ne kleine maar ik geraak overal waar ik moet zijn.

SOFIE: (ironisch tot Piet, ad Bob) Daar zijn er hier met ne grote die nergens geraken.

BOB: (gegeneerd) Ander onderwerp alstublieft.

SOFIE: (tot Piet) Heeft den Bob u al iets verteld over z'n accidentje dat hij laatst had?

PIET: Nee. (tot Bob) Tiens, ik dacht dat gij de perfecte chauffeur waart. Kom vertel op, Bobke.

BOB: Zo'n persoonlijke dingen moet ge voor uw eigen houden.

SOFIE: Natuurlijk, omdat gij in fout waart.

BOB: Niet waar! Niet waar!

SOFIE: Vraag dan Piet z'n mening maar eens.

PIET: (tot Bob) Laat horen.

BOB: Wel, ik sta stil aan een kruispunt. Recht over mij staat ne Ford Fiësta stil, met achter het stuur een vrouw. Tussen ons is enkel de voorrangsweg. Nu moet gij eens zeggen, als ik mijne pinker niet aansteek, wat ben ik dan van plan...?

PIET: (wrijvend over z'n kin) Ja..., ja..., ja. Waart ge uwe pinker vergeten aan te steken?

BOB: Nee.

PIET: Was uwe pinker kapot?

BOB: Ook niet.

PIET: Ge wilde toch niet achteruit rijden...?

BOB: Maar nee. Gij zijt al zo stom als die onnozel trut in die Ford Fiësta. Luister...! Wat doe ik, ik steek dat kruispunt over en die Ford Fiësta wilt dat ook doen, denk ik. Maar halverwege slaat die naar rechts af, en rijdt tegen mij natuurlijk.

SOFIE: (verbetert) Neenee, gij reed tegen haar!

BOB: Niet waar, Sofie.

SOFIE: Wel waar, Bob. Ge moet niet liegen!

BOB: Die vrouw moet wachten. Die moet daar niet op die plek zijn waar ik ben!

SOFIE: Gij moest daar ook niet zijn want ge moest naar den bakker in plaats van naar den beenhouwer.

PIET: (tot Bob) Verstrooid dus. Ja, daar gebeuren de meeste accidenten mee hé.

BOB: (cynisch) Merci hé va, dat ge aan mijne kant staat.

SOFIE: Wat gaat gij vandaag uitrichten, Piet?

PIET: Vandaag gaat Pietje biljarten met z'n vrienden. De finale van het clubkampioenschap. Als het meezit, komt de Piet hier straks binnen met ne gouden beker. Die gaat schoon staan hier op den dressoir.

(De telefoon rinkelt. Sofie neemt op)

SOFIE: Hallo...! - - - Okee, ik zal 't hem zeggen. (haakt in) Het waren de burens. De camion van Piet staat verkeerd geparkeerd. Als die niet binnen de twee minuten weg is dan laten ze 'm wegslepen!

BOB: (tot Piet) Zoudt gij de verkeersregels eens niet gaan leren, maat?

PIET: Waar kan ik mijne camion dan parkeren? Dat buskotje staat daar flink in de weg hé!

BOB: Zoek een plaats gelijk iedereen. Maar nee, die ouw knuiters denken dat ze alles mogen. Ze zien ergens een lege plek en ze placeren hun ding daar maar neer. Dat daar andere mensen last van hebben, dat interesseert hen niet! Gasten van uw kaliber moesten ze allemaal hun rijbewijs afpakken, en terug met de velo laten rijden!

PIET: Okee, ik zal wel ergens een parkeerplek vinden. Maar durft gij ooit eens vragen om met mijne camion mee te rijden. (met gebaartje onder z'n neus) Hier gij se...! (bij de deuropening) Zagevent...!

(Piet af via de keuken)

BOB: Sofieke, hebt ge nog eens nagedacht over mijnen "Bruno"?

SOFIE: Welke Bruno?

BOB: Wel, mijnen hond hé.

SOFIE: Uw vader heeft gelijk. Ge zijt ne zagevent, Bob...!

BOB: Klap daar dan tenminste toch eens over.

SOFIE: Zet die hond maar uit uwe kop. Hier komt nog in geen honderd jaar nen hond binnen!

BOB: Wat krijg ik dan wèl voor huisdier?

SOFIE: Ge hebt nu uw vader toch. Is dat nog niet genoeg?

BOB: Ik wil niet dat ge zo over onze va klapt.

SOFIE: Uw vader is nog erger dan een huisdier. Wast hij z'n eigen wel?

BOB: Dat weet ik niet. Sinds de dood van ons moe is hij op den dool. Hij trekt zich van niks nog iets aan.

(Sofie ruikt aan de kussens in de zetel)

SOFIE: (presenteert een kussen aan Bob) Hier, ge kunt ruiken dat hij in de zetel gezeten heeft. En met nen hond is dat niet anders.

(Piet keert weer. Hij zet zich aan tafel en gaat ontbijten. Onder volgend gesprek smeert hij een snede brood met choco. Hij legt er een snede hesp en nog eens brood tegen en smeert die met gelei. Hij legt er nog een plak kaas tegen en bestopt die met nog een snede brood)

BOB: (tot Piet) Waar hebt ge uwe camion geparkeerd?

PIET: Bij de buurvrouw voor de deur.

BOB: Opgepast met die buurvrouw hé, want dat is een raar geval. Die woont hier nog maar drie weken, maar ze heeft al wat huishoudens op stelten gezet.

PIET: Ik heb ze nog niet gezien.

SOFIE: Dat is maar goed ook.

BOB: (tot Piet) Ik zal wel een vrouw helpen zoeken voor u. Maar ge moet u eerst wat beter gaan verzorgen, va.

PIET: De vrouwen moeten mij nemen zoals ik ben.

BOB: Geen enkele vrouw wil zone vettige pier als gij. Ge wast u niet, ge scheert u niet, ge kamt uw haren niet...

PIET: (zet z'n pet af) Dat is niet nodig, daar staat niks meer op mijne kop.

BOB: (ad superdikke boterham) Gaat gij dat zo opeten?

PIET: (ironisch) Nee, ik geef dat naar de varkens.

(Piet bijt met veel moeite een te groot stuk uit z'n boterham)

SOFIE: Pas op dat uw kaken niet openscheuren hé!

BOB: Ge legt er nogal wat tussen? Of is dat voor drie dagen?

PIET: (met veel moeite) Hebt ge misschien nog wat saucisse? En wat muizenkeutels...?

(Bob moet zich beschermen tegen rondvliegende kruimels)

BOB: En eet met uwe mond dicht!

PIET: Ik krijg 'm niet dicht.

BOB: En zwijg als ge aan 't eten zijt!

PIET: (praat onverstaanbaars met de mond overvol) .....

SOFIE: (tot Bob, ad Piet) Dat hou ik zo niet vol! (krijgt braakneigingen)

BOB: (vervolgt tot Piet) En ge hebt ne lijfgeur, va. Ge ruikt overal waar ge komt.

(Als Piet weer wil antwoorden met de mond vol pakt Bob hem z'n boterham af)

BOB: Klapt nu maar eerst, en eet uwen boterham seffens op.

PIET: Ja, ik zweet nogal rap, maar dat is van 't werken.

BOB: Trek dan op tijd ander kleren aan.

PIET: Ge moet eerst ander kleren hebben.

BOB: Goed, dan gaat ons Sofie straks met u winkelen en we steken u helemaal in 't nieuw.

SOFIE: Daar heb ik geen tijd voor.

BOB: En ik ook niet.

PIET: En ik heb het geld niet.

BOB: (haalt z'n portefeuille boven) Hier is 250 euro.

PIET: Merci. (steekt het geld in z'n broekzak) Gij komt wel goed aan uwe kost precies.

BOB: Nee, ik wil dat mijn vader er proper en net uitziet, en dat de mensen niet achter onze rug gaan klappen.

SOFIE: Ge zult zien hoe rap dat ge nu een ander vriendin aan den haak kunt slagen.

PIET: Mijnen haak..., dat is nog een ander probleem.

BOB: Ja, voor ne nieuwe haak heb ik geen geld hé.

PIET: 't Is altijd iets met de vrouwen. Ik woon al twee jaar alleen. Wat ik met m'n nieuwe vriendin allemaal niet meegemaakt heb! Een heks was er niks tegen.

- En dan is ze nog met al mijn geld lopen ook.
- SOFIE: Dat zal ook gene vette geweest zijn, hé Piet.
- BOB: Kwaad ijzer ophalen brengt toch niks op. Ge zijt heel den dag op de baan, dat kost stukken van mensen aan brandstof. En al wat de mensen meegeven is rommel.
- PIET: Werkt gij nog bij die marchant in ramen en deuren?
- BOB: Nee, ik ben vertegenwoordiger bij de firma NV Pomp. En wat denkt ge dat ze daar verkopen? Tuttefrutbollen? Nee, pompen natuurlijk.
- PIET: En gij denkt dat ge van "pompen verkopen" rijk gaat worden?
- BOB: Gij van "oud ijzer verkopen" misschien wel?
- PIET: Nee, maar ik heb een eigen huis en gij hebt maar een huurhuis.
- BOB: Waarom komt gij dan naar hier?
- PIET: (iets minder enthousiast) Omdat ik me eenzaam voel sinds ik alleen ben. En van al de vriendinnen die ik later heb gehad had geen enkele 't goeie karakter van ons moe.
- SOFIE: Wat verlangt gij eigenlijk van het leven, Piet?
- PIET: Er bestaat geen vrouw meer gelijk ons moe. Ze zijn allemaal anders.
- SOFIE: De wereld zou er schoon uitzien als we allemaal hetzelfde waren.
- PIET: M'n eerste vriendin had geen goesting om te koken en ze was te lui om te werken. De tweede wilde mijn onderbroeken niet wassen, ook te lui om te werken. En de derde was een goeie, werkte hard maar had zo'n verschrikkelijk lelijk kont dat ik niet meer bij haar in hetzelfde bed wou slapen. Nen olifant had er niks aan. Dan liet ze in haar slaap nog van die stevige winden waarbij horen en zien vergaan. Hoe dikwijls heb ik niet gereed gestaan met mijnen tweeloop omdat ik dacht dat er inbrekers bezig waren. Spijtige zaak, maar met zoiets kan ik niet in hetzelfde huis wonen. En dan ontstaat er ambras en die laatst gekomen is die kan eerst vertrekken.
- SOFIE: Gaat gij nu uwe kop laten hangen?
- PIET: Daar heb ik veel goesting voor als ik hier niet mag blijven.
- BOB: Ge moogt hier blijven maar dan moet ge u aanpassen aan het huisreglement.
- PIET: 't Is niet met mijn volle goesting maar ik zal m'n best doen.
- SOFIE: Dat is dan afgesproken.
- BOB: Eet nu maar voort.
- PIET: (schuift de dikke boterham aan de kant) Ik heb geen goesting meer.

(Sofie af naar haar bureel. Gesprek tussen Bob en Piet)

- PIET: Hoe gaat gij voor mij een vrouw zoeken?
- BOB: Om een vrouw aan den haak te slagen moet ge er eerst eentje uitkiezen waarvan ge zegt, ja die zie ik wel zitten. En dan moet ge haar gaan verleiden.
- PIET: Hoe moet ik dat doen...?
- BOB: Lief zijn, charmant zijn, attent zijn. En als het moment daar is dan moet ge stillekes in haar oor bijten. Dat doen uw konijnen toch ook als ze gaan paren.
- PIET: Zó...? (laat z'n tanden kleppen)
- BOB: Nee, niet zo brutaal. Dat mag just gene zeer doen. Kortom, ge moet haar G-plekske zoeken.
- PIET: (verwonderd) G-plekske...? Daar heb ik nog nooit van gehoord.
- BOB: Vroeger was dat toch niet anders dan nu. Hoe hebt gij dan ons moe verleid?

PIET: Ons moe had helemaal geen G-plek. Ik wist wel waar haar jeukplek zat, haar pijscheutplek, zelfs haar roestplek..., maar niet haar G-plek. En ons moe heb ik ook nooit in haar oor moeten bijten. Ik heb eens ene keer ergens anders in gebeten, maar toen was ik zat. En dat was niet mijnen beste dag. Ik heb daar toen een pataat tegen mijne knikker gekregen dat ik het drie weken later nog voelde.

BOB: Terug to the point.

PIET: Toe wà...?

BOB: To the point. Dat is 't Engels voor "terug naar het begin".

PIET: In talen zijt gij altijd wel ne straffe geweest, hé Bob.

BOB: Dus het G-plekske.

PIET: Is het misschien de bedoeling dat ik den hele abc afhaspel? Eerst de G-plek, dan de C-plek, dan de B-plek... en als ge aan de Z zit dan hebt ge ze binnen, haha.

BOB: Ja, als ge er nog mee begint te lachen dan stoppen we.

PIET: Ik lach daar niet mee, maar 't is voor mij allemaal zo nieuw. (presenteert) Nog wat koffie?

BOB: Nee.

PIET: En waar werkt Sofie?

BOB: Sofie is directiesecretaresse in hetzelfde bedrijf. Ze gaat dichtbij promotie maken, met als gevolg dat ze dan mijnen baas zal worden.

PIET: Uwen baas...? Dat kan toch niet.

BOB: En toch is 't zo.

PIET: En dan gaat zij u commanderen?

BOB: Erger nog, als ze dan een koffieke wilt dan kan ik ne koffie gaan halen voor madam. Ene keer te laat op het werk en zij kan mij straffen. Ze kan me zelfs afdanken!

PIET: Dat laat gij toch niet toe?

BOB: Wat kan ik eraan doen? Baas is baas hé.

PIET: En 's avonds slaapt ge met uwen baas in hetzelfde bed?

BOB: Tuurlijk.

PIET: Bobke, dat moogt ge nooit laten gebeuren, of ge wordt hare slaaf.

BOB: Gij hebt schoon klappen, maar wat kan ik er aan doen?

PIET: (stelt hem gerust) Daar zal de Piet wel eens een stokske voorsteken. Dan kennen ze de Piet nog niet!

BOB: (minder luid) Pssst..., niet te luid. Sofie is op haar bureau.

PIET: Gij denkt toch niet dat ik schrik heb van haar?

BOB: Gij kent Sofie nog niet. Als die iets wil dan zal ze 't krijgen. En als ze kwaad is ga dan opzij. Die zit niet verlegen om iemand z'n ogen uit te krabben hé!

PIET: Zozo, dan hangt er promotie in de lucht.

BOB: Waarom denkt ge dat die hier elke dag tot 's avonds laat zit te werken? Langs den andere kant is dat financieel wel goed voor ons, maar daar moet veel tegenover staan van mijne kant.

(Sofie komt van haar bureel, bestudeert ondertussen de inhoud van een map en zet zich terug aan tafel)

SOFIE: (zonder opkijken) Piet, ge moogt uw spullen niet laten rondslingeren op mijnen bureau!

PIET: Okee. Maar ik heb daar wel weinig plaats hé.

SOFIE: Als ge meer plaats nodig hebt dan moet ge ergens anders gaan slapen. (tot Bob) Kunt ge voor mij eens koffie inschenken, Bob?

(Oogcontact tussen Bob en Piet. Piet schudt z'n hoofd ontkennend. Bob staat in dubio, maar schenkt toch koffie uit voor Sofie. Bob stuit op de vurige blik van Piet die ongemerkt enkele mimische bemerkingen maakt)

SOFIE: (zonder opkijken van haar map) Scheelt er iets, Piet?

PIET: (met geforceerd lachje) Neenee. Daar zit iets in m'n oog.

(Irma daagt op van de slaapkamers. Haar oog valt onmiddellijk op Piet)

IRMA: Hier se, bekend volk over de vloer. (schudt hem de hand) Dag Piet.

PIET: Dag Irma.

IRMA: Dat is lang geleden.

PIET: Ja, van toen ik bij u de laatste keer kwaad ijzer kwam ophalen hé.

IRMA: Ge hebt me toen nog een schoon farce gelapt.

PIET: Oh ja?

IRMA: Ja, ge hebt toen de ijzeren poort van mijne voortuin ook meegenomen.

PIET: En mocht dat niet?

IRMA: Allé Piet, die poort hing daar pas drie dagen. Ze moest alleen nog geschilderd worden.

PIET: Dat zijn van de dingen die kunnen gebeuren, hé Irma.

(Irma ontdekt dat haar puzzel helemaal door elkaar is geschud)

IRMA: Wat is er met mijne puzzel gebeurd...? Wie heeft dat gedaan? Gij Bob...?

BOB: Nee, deze keer ben ik...

PIET: (onderbreekt) Ja, den Bob heeft daar gisteravond per toeval tegen gestoten.

(Bob zucht boos)

IRMA: (tot Piet) Zijt gij al hier van gisteravond?

SOFIE: Ja ma, Piet komt hier ook logeren.

IRMA: (verbaasd) Hoe...? Daar is toch geen plaats meer.

SOFIE: Piet slaapt op mijnen bureau. Hij blijft hier logeren tot we voor hem iets anders gevonden hebben.

IRMA: Ik moet toch niet vertrekken hier?

BOB: Nee, ge blijft allebei hier.

IRMA: Ja, als dat zo zit dan..., dan zullen we maar gaan ontbijten hé. (tot Piet) Kunt gij eens efkes opstaan?

(Piet veert recht en Irma neemt direct zijn plaats op de stoel in)

IRMA: Merci. Dit is mijn plaats aan tafel. (denigrerend) Knoop 't goed in uw oren, hé Pietje!

BOB: (bij zichzelf) Daar begint het spel al.

IRMA: Heb ik u iets gevraagd, Bob?

SOFIE: (berispt) Ma, ge houdt u redelijk hé.

IRMA: Natuurlijk kindje. Maar hij die laatst bijkomt, heeft het minste recht van spreken. (maakt een kruisje alvorens ze zich op het ontbijt stort)

PIET: Oh gaat dat hier zo. Jamaar, als ik teveel ben dan zegt ge 't maar hé.

(Piet wil er vandoor gaan)

BOB: (houdt hem tegen) Nee va, gij blijft hier!

PIET: Omdat ge 't zo schoon vraagt. (bij het raam) Wat is dat ginder in den hof...?

IRMA: (nieuwsgierig) Waar...?

(Irma gaat aan het raam kijken. Piet neemt direct de plaats aan tafel weer in)

PIET: Héla, om de Piet in slaap te wiegen moet ge vroeger opstaan hé.

IRMA: (aan de grond genageld) Hoe durft ge...! Ga van mijne stoel...! (dreigend) Ik zeg het maar ene keer hé...!

(Irma neemt een mes van de tafel)

BOB: Irma, leg dat mes terug!

IRMA: Ik steek hem eraan als hij niet van mijne stoel gaat! Ik zit hier op deze plaats al vanaf de eerste dag dat ik hier ben toegekomen.

BOB: Dat is toch niet erg. Er staat nog ne stoel.

IRMA: Ik wil HIER gaan zitten en nergens anders!

SOFIE: Bob, ons ma heeft gelijk!

BOB: Begint gij ook al...!

PIET: Als ik hier blijf wil ik dezelfde... (beetje stotterend) ...fa-fa-facilititeiten als Irma.

IRMA: Weet ge waar gij uw faciliteiten kunt steken...! Ja daar!

SOFIE: Piet komt hier toe en wil evenveel rechten als ons ma, dat kan niet. Ons ma heeft al lang haar plaats hier.

BOB: Iedereen moet water bij zijne wijn doen.

IRMA: (wijst Piet aan) Maar hij eerst!

PIET: Als ik nog water bij mijne wijn moet doen dan loopt mijn glas over.

BOB: (tracht te temperen) Kom kom mensen, we kunnen het zo goed hebben met ons vieren. Laat ons in ieder geval geen ruziemaken. En als Irma wil bidden voor het eten is dat haar zaak.

PIET: Ge denkt toch niet dat ik hier ga zitten bidden! Ik ben godverdomme de grootste socialist van West-Europa.

IRMA: En ik wil dat er niet gevloekt wordt aan tafel.

PIET: Ik vloek als IK wil! Hebt ge dat gehoord, madam kwezel! Godverdomme... godverdomme, godverdomme..., daar se...!

SOFIE: (boos) Piet, als ik dat nog ene keer hoor dan vliegt ge eruit! Verstaan...!

IRMA: En ik wil ook dat Piet zich een beetje gaat verzorgen. Nen baard van drie dagen, die smerige pet op zijne kop, een hemd dat te klein is, ongekuste schoenen...

BOB: Hou nu maar op met uw persoonlijke aanvallen.

IRMA: (vervolgt tot Bob) En gij moet ook eens een beetje aan uw uiterlijk gaan werken. Als echtgenoot van een toekomstige patron wordt er van u verlangd dat gij u ook een beetje gaat aanpassen.

BOB: En wat scheelt er aan mij?

IRMA: Ge hoort wat ik u zeg, hé vriend.

(Bob bindt in en ondergaat)

IRMA: (vervolgt) En vanaf nu wil ik het huis altijd opgeruimd zien.

BOB: We hebben toch een poetsvrouw.

SOFIE: Die komt maar drie dagen in de week.

BOB: Laat haar dan heel de week komen.

SOFIE: Gaat gij dat betalen van uw klein preeke?

PIET: (pusht stil) Allé Bob, laat u niet doen!

BOB: En gij moet mij niet opjutten, va. Het is zo al erg genoeg.

PIET: (in Bob z'n oor) Nu verschiet ik van u. Ik heb altijd al gedacht dat ge een lammeke geworden waart door te trouwen!

(Abdul en Tsitsa komen binnen en hangen hun jas aan de kapstok)

ABDUL: Goeiemorgen van de allemaal.

TSITSA: Ene goeie morgen iedereen. (ad Piet) Wij heb bezoek?

SOFIE: (tot Piet) Ik zal u even voorstellen. Dit is Abdul Asraha, onze Algerijnse tuinman.

PIET: Aangenaam Abdul. Ik ben Piet.

(Handjes schudden)

SOFIE: En dat is onze Poolse poetsvrouw Tsitsa Smolarick.

PIET: Ik ben Piet. Aangenaam Tji... Tji... Tji-tja... !

TSITSA: (verbetert) Tsitsa.

PIET: Tji-tja.

TSITSA: Het trekken er al ene beetje op. Naam is nie van de belangrijk hé.

SOFIE: Ze spreken nog niet behoorlijk Nederlands, maar ge kunt ze verstaan.

(Piet kan de naam van de poetsvrouw niet juist uitspreken en zal dit heel het stuk volhouden)

ABDUL: (tot Sofie) Wat moete ikke vandaag doen, madamme?

SOFIE: Gij moet een oude kast opschilderen met speciale verf.

ABDUL: Verf van de special?

SOFIE: Ja. Ge gaat van een gewone kast een antieke kast maken.

ABDUL: Ikke madamme?

SOFIE: Ja, gij Abdul.

ABDUL: Abdul zijn gene specialist van de verf hé.

IRMA: Hij bedoelt dat hij gene schilder is.

SOFIE: Ja, ik begrijp hem wel, ma.

TSITSA: En ikke madamme?

SOFIE: Gij ruimt eerst de tafel af, dan moogt ge de kamer dweilen en daarna koken voor vanavond.

TSITSA: Watte moete ikke kook, madamme?

SOFIE: (tot Piet en Irma) Heeft er iemand een voorkeur?

PIET: Ik wil een groot stuk vlees.

IRMA: En ik wil vis.

PIET: Maar ik lust gene vis.

IRMA: En ik lust geen vlees.

SOFIE: Ge maakt het ons wel niet gemakkelijk hé.

BOB: Okee, dan zal het spaghetti worden.

SOFIE: Dus Tsitsa, ge maakt voor ons lekkere spaghetti.

TSITSA: Dat kome in de kanne en in de kruik, madamme.

ABDUL: Ikke hebbe nog ene vraag, madamme. Waarom verdiene Tsitsa altijd mere dan ikke?

SOFIE: Is dat zo?

BOB: Dat is volgens afspraak.

ABDUL: Dat kunne ikke maar niet begrijp. En daar nog bij, Abdul kunne altijd de vuile werk opknep buiten in de kou. Tsitsa werke in de warmte binnen en ze krijge dan nog vele meer van de euro dan ikke. Dat is niet van de eerlijk, hé madamme.

BOB: Abdul, dat ligt aan het feit dat Tsitsa hier al langer in dienst is.

ABDUL: In dienst...? Wat zijn in dienst...?

BOB: Dat zij hier al langer werkt dan gij.

ABDUL: Dan wil ikke wel ruil. Tsitsa buiten en Abdul binnen. Abdul altijd van de kou.

PIET: Dan had ge in Algerije moeten blijven, daar is het warmer.

ABDUL: Zijn die Piet van de racist?

PIET: Nee, Piet zijn niet van de racist. (stroopt reeds z'n mouwen op) En als ge dat nog ene keer zegt dan zal ik...

BOB: (onderbreekt) Kalm va. Die jongen is nog niet zo lang in België. En wij hebben die opgevangen. Ge moet daar voorzichtig mee zijn of straks staan hier 20 Algerijnen aan de voordeur!

TSITSA: Kunne ikke dan nu begin? Iedereen van de tafel alstublieft. Ikke ruime eerst de tafel af.

ABDUL: Waar staan de kast die ikke moete schilder, madamme?

SOFIE: Waar staat die kast, Bob?

BOB: Achteraan in het berghok. De pot verf staat erbij. (tot Abdul) Daar ligt ook ne vuile overal bij.

ABDUL: Overal...? Moete ikke overal schilder? Natuurlijk moete ikke overal schilder. Hiere wel, en daare nie, dat gaat op de trek van niks, hé meneere Bob.

BOB: Die overal zijn uw werkkleren om te schilderen. Anders smost ge op uw kleren.

ABDUL: Ikke niet van de smos, meneere.

BOB: Trek die overal toch maar aan.

ABDUL: Okee meneere.

(Abdul af via de keuken. Sofie af naar haar bureel. Irma gaat puzzelen op de salontafel. Tsitsa zal ondertussen heen en weer lopen tussen living en keuken. Stil gesprek tussen Piet en Bob)

PIET: Wat is dat hier allemaal? Nog erger dan een kiekenkot.

BOB: Dat zult ge toch moeten gewoon worden als ge hier zoekt blijven te wonen.

PIET: Wil ik eens wat zeggen, volgens mij is ons Bobke een marionet geworden. Die twee vrouwen doen met u wat ze willen. Ge zijt een schoothondje dat alles doet wat zij verlangen. Ik dacht dat gij nen andere kerel waart. Ene met kloten aan z'n lijf. Maar wat doet gij als ze u commanderen? De staart tussen uw benen en verder "Ja Sofieke, Ja Irma...!" Hebben ons moe en ik u zo opgevoed?

BOB: Wat moet ik dan doen?

PIET: Orde op zaken stellen, moet gij doen! (tikt Bob aan op de borst) GIJ moet den baas zijn hier in huis.

BOB: (minder luid) Psssst..., niet zo luid klappen, Irma kan ons horen.

PIET: En als die ons hoort, dat interesseert mij just gene zak! En dat ze haar eigen maar koest houdt of ik zal die puzzel eens over hare kop slagen!

BOB: Zo moet ge niet beginnen, hé va, want dan vliegt ge hier binnen de kortste keren de deur uit.

PIET: Wat ik te veel heb dat hebt gij te weinig!

(Sofie komt uit haar bureel. Ze heeft haar jas aan en wil gaan werken met diplomatenkoffer)

SOFIE: Bob, zijt ge gereed?

(Ook Bob trekt z'n jas aan en wil met Sofie meegaan. Er hangt duidelijk elektriciteit in de lucht)

BOB: (tot Piet en Irma) En zorg dat ik geen klachten hoor hé. Of ge kunt alletwee vertrekken!

SOFIE: Meneer zegt ook eens iets.

BOB: 't Is toch waar zekers. Stel dat die twee ouw roeters ambras beginnen te maken als wij niet thuis zijn. Dan gaat ons kot er straks lief uit zien.

SOFIE: (tot Piet en Irma) Iedereen weet waaraan hij zich te houden heeft. Saluukes, en hou 't rustig.

(Bob en Sofie af via de keuken. Irma wil telefoneren)

PIET: Naar wie gaat ge bellen?

IRMA: Naar Sinte Pieter, een plaatsje reserveren voor u.

PIET: Bel dan ook maar naar de hel. Daar hebben ze uw soort nog nodig om het vuur te laten branden.

(Er volgt een snelle scheldpartij)

IRMA: Onnozelaar.

PIET: Mismaakte blinkdoos!

IRMA: Eikel!

PIET: Kalkoen!

IRMA: Varkenskop!

PIET: Kneut!

(Bob komt terug binnen)

BOB: Wilt ge nu eens iets weten, mijnen auto staat met platte band!

IRMA: Ge kunt toch meerijden met ons Sofie.

BOB: Die is al vertrokken.

IRMA: Bel naar haar gsm.

BOB: Heb ik al gedaan, maar ze neemt niet op. Vermoedelijk is hare gsm plat. (op z'n sokken tot Piet) Kunt gij mij efkes naar 't werk doen, va?

PIET: Met mijne camion?

BOB: Ja.

PIET: (kordaat) Nee, dat kan ik niet.

BOB: Allé va, dat is maar vijf minuten.

PIET: (vervolgt) En twintig minuten met de velo.

BOB: Mijne velo staat al tien jaar te roesten.

PIET: (resoluut) Gij komt niet in mijne camion...!

BOB: Gij zijt mij aan 't kwaad maken hé.

PIET: Hier, ik heb nog iets voor u. (haalt iets uit z'n broekzak en presenteert dat aan Bob) Dat zult ge nu wel nodig hebben.

BOB: Wat is dat...?

PIET: (pesterig) Broekspelden voor als ge met uwe velo rijdt, haha.

BOB: (kwaad) Gij kunt mijne rug op gij...!

(Bob boos af via de keuken. Irma draait opnieuw een telefoonnummer)

IRMA: Kan iedereen alstublieft efkes zwijgen nu? Ik ga met de pastoor telefoneren. Dat is ne goeie vriend van mij.

PIET: Moet gij de mis nog gaan doen?

IRMA: Nee, ik maak een afspraak voor 't zangkoor.

PIET: Gij bij 't zangkoor...? Als gij uw kwijk open smijt dan trekken alle geiten los!

IRMA: (telefoneert) Meneer pastoor, Irma hier. Gaat de repetitie van 't zangkoor door volgende donderdag? - - - -

(De volgende momenten zal ze stil spreken door de hoorn. Tsitsa loopt heen en weer tussen keuken en huiskamer. Abdul komt binnen in een vuile overal die onder de verfplekken zit)

PIET: (monstert outfit) Amaai, gij ziet er al schoon uit. Zijt gij in de verfpot gevallen?

ABDUL: Het lukke niet zo van de best goed. Ikke zijn niet gewoon van te schilder, zenne meneere.

PIET: Zeg maar Piet.

ABDUL: Gewoon Piet?

PIET: Ja gewoon Piet.

(Tsitsa komt met emmer en dweil van de keuken)

ABDUL: (tot Tsitsa) Kunne gij voor mij eens ne koffie inkap alstublieft? 't Is van te koud in de berghok.

TSITSA: Pakke gij uwe tasse koffie eens ne keer zelf zelf. Ikke hebbe ook van de veel werke hé. Ikke moete nog van te dweil en dan moete ikke nog van te kook voor vier persoon.

ABDUL: En ikke moete niet werk, nee? Gij hebbe werk van de proper. Ikke hebbe werk van de vuil. Kijke maar eens naar mijne kleer. Ikke trekke precies op ne vogel van de kanarie.

TSITSA: En wat moete ikke dan zeg? In Poland moeste ikke bijlange niet zo veel van de werke als hier.

ABDUL: Dan hadde gij moete blijf in de Poland. Ofwel is het werke en van de frèt, ofwel nie werke en gene frèt en heel de dag op uwe kin klop.

TSITSA: (bijt fel van zich af) Nu moete gij u hore van de klap. Gij kunne niet eens fatsoenlijk van de Vlaams klap.

ABDUL: Ikke kunne beter mijne Vlaams dan gij. (schenkt ondertussen een kop koffie voor zich uit en drinkt maar de koffie is biezonder heet). Miljaar, da is koffie van de hete!

TSITSA: (met binnenpretjes) Haha, het zijn uwe eigenste schuld da gij uwe bakkes verbran. Nu gaan gij zeker minder van de zaag.

(Abdul spoelt z'n mond met de inhoud van de emmer van Tsitsa en gorgelt dan om wat af te koelen. Tsitsa begint te dweilen)

ABDUL: (tot Piet) Zijn gij ook van de familie van madamme Sofie en van meneere Bob?

PIET: Ik ben de vader van den Bob.

ABDUL: Mijne vader wone nog in Algerije.

PIET: Zijt ge al getrouwd hier?

ABDUL: Nee, Abdul zijn nog op de zoek naar ene schone mokske om te trouw.

PIET: Ja, dat ken ik. En na drie dagen ene andere mokske zeker. En na veertien dagen drie mokskes tegelijk.

ABDUL: Nee, ene vrouw zijn genoeg voor Abdul.

PIET: Abdul, weet gij waarom een duif altijd op hare rug vliegt boven Algerije?

ABDUL: Zijn dat zo? Dat wiste ikke niet. Waarom?

PIET: Die heeft schrik dat ze hare ring pikken!

ABDUL: Moete ikke nu lachen, of wà? Ikke begrije da nie!

PIET: Ik zal tegen u nog eens een mop vertellen.

(Piet zet de TV aan)

IRMA: (nog steeds telefonierend) - - - Dus aanstaande donderdag eerst repetitie en daarna vergadering over 't zangkoor? - - -

(Maar Piet wil het geluid van de TV op de telefoon overstemmen)

IRMA: (begint luider door hoorn te praten) ...wacht efkes want ik versta u niet. (met hand op hoorn tot Piet) Kan dat wat stiller? Ik ben aan 't telefoneren met meneer pastoor hé... (door hoorn) Sorry meneer pastoor, daar was hier een klein probleemke. - - -

(Piet trekt de stekker van de telefoon uit)

IRMA: (door hoorn) Hallo...? Hallo...? Zijt gij er nog meneer pastoor?

(Abdul toont Irma dat de stekker uitgetrokken is)

IRMA: (tot Piet) Waarom doet gij dat...?

PIET: Omdat ik niks versta van den televisie!

IRMA: (nijdig) Hoe durft ge...! Wat moet de pastoor van mij wel niet denken! Ik zal straks alles wel eens vertellen tegen ons Sofie. Het zal uwen laatste dag zijn dat gij hier logeert! Daar kunt ge op rekenen!

(Piet zet de TV uit en zet vervolgens de radio aan. De carnavalskraker "Sjoan aan de gang" galmt luid door de kamer. Piet danst de polonaise op de ritmische muziek. Abdul volgt met z'n handen op Piet z'n schouders en voelt zich daar goed bij. Als Piet ook Irma wil inlijven in de polonaise protesteert zij fel. Prompt zet Irma de radio uit)

IRMA: Pas op voor mijne puzzel!

(Onder volgend gesprek passeert Tsitsa enkele keren dweilend met haar achterwerk naar Piet gericht)

ABDUL: (tot Piet) Precies gij en madamme Irma zijn gene goeie vriend?

IRMA: Met een krokodil kunt ge niet vriend zijn.

ABDUL: Oei...! En gij woon hier samen in ene huis.

IRMA: Niet lang meer. Na vandaag kan meneer Piet hier vertrekken!

PIET: Haha, geen mens krijgt mij hier nog buiten. Ik heb hier evenveel te zeggen als gij.

ABDUL: Ja madamme Irma, dat is zijn van de waar hé. Meneere Piet zijn hier de evengrote baas als gij.

IRMA: (grijpt Abdul bij de keel) Als gij zoiets nog ene keer zegt dan moet gij morgen ook niet meer komen. Verstaan, overloper...!

ABDUL: (bang) Ja madamme!

(Als Tsitsa nog eens dweilend met haar kont naar Piet gericht passeert kan Piet het niet laten om op haar achterwerk te kloppen. Maar een alerte Tsitsa duwt hem onmiddellijk haar dweil in z'n gezicht. Irma lacht zich te pletter)

IRMA: Zo moeten ze 'm hebben, haha. Loontje komt om z'n boontje.

TSITSA: (dreigend tot Piet) En als gij zoiet nog ene keer doen, meneere Piet, dan gaan ikke reclamere bij de baas voor nietgewenste... (geraakt er moeilijk uit) ...immi-inmiti-mittiteiten op de werk hé.

PIET: Kom, iedereen terug aan 't werk nu.

ABDUL: Ikke hebbe mijne buik al vol van te schilder.

PIET: Dan moet ge eerst mijn konijnen maar gaan voederen in de tuin. Daar ligt ne zak wortelen. Ge moogt elk konijn twee wortelen geven.

ABDUL: Bijte uwe konijn Abdul niet in zijne vinger?

PIET: Maar nee.

(Abdul af via de keuken)

IRMA: (tot Tsitsa) Ga nu maar voor 't avondeten zorgen.

(Tsitsa af naar de keuken. Abdul komt terug binnen)

ABDUL: Madame Irma, hier staan ene schone vrouw aan de deur.

IRMA: En wat komt ze doen?

ABDUL: Zij wille leen ene ei.

IRMA: (in lichte paniek) Dat is Jitse, die Hollandse tuttebel!

ABDUL: Zij zegge dat zij is ene buurvrouw.

IRMA: Nie binnenlaten, hé Abdul. Niet binnenlaten hé...!

ABDUL: Te laat, madamme Irma. Zij zijn al van te binnen.

(Buurvrouw Jitse komt de kamer binnen en duwt Abdul even opzij. Het is een blonde vamp, kortgerokt met diepe décolleté. Piet zal tegen haar ook trachten afgeroomd Nederlands te spreken)

JITSE: (leunt opgewekt tegen de deurstijl) Goeiemorgen allemaal.

PIET: (overdreven vriendelijk) Goeiemorgen juffrouw.

IRMA: (venijnig tot Jitse) Wat hebt ge nu weer nodig?

JITSE: Nou ik wou effe komen vragen of jullie misschien een eitje in de leen heb.

IRMA: Wij hebben niks in de leen.

PIET: (tot Jitse) Een eitje? Gewoon een eitje?

JITSE: Ja hoor. Eentje maar. Kan ik wel gebruiken als ik enkele suikerwafels door de machine wil trekken.

IRMA: Oh dat is nu spijtig, wij zitten zonder eieren.

ABDUL: Neenee madamme, de frigo zitte nog vol met de ei.

IRMA: Abdul, houdt uwen teut!

PIET: Zijn mijn konijnen al gevoederd?

ABDUL: Nee.

PIET: (met gebaartje) Allé vooruit dan!

(Abdul af via de keuken)

JITSE: Krijg ik nou nog een eitje of niet?

IRMA: (kordaat) Nee!

JITSE: Ach sodemieter op nou zèg. Wat maakt nou één pietluttig eitje toch. En morgen breng ik er überhaupt twee in retour.

PIET: (tot Bij Jitse) Jij krijgt van mij zoveel eieren als je wil, schoonheid.

JITSE: Nou dat is lief van je hoor. Mag ik ze zelf even uit de frigo jatten?

IRMA: Nee, gij blijft met uw pollen uit onze frigo!

(Onder volgende dialoog blijft Irma op afstand met mimisch een duidelijke afkeer van de wederzijdse avances tussen Jitse en Piet)

PIET: En jij bent de buurvrouw?

JITSE: Ja hoor, aan die kant van jullie. En welke gozer moet jij dan wel wezen?

PIET: Ik ben Piet.

JITSE: Gewoon Piet?

PIET: Ja, Piet. Ik ben de vader van Bob.

JITSE: Nou je lijk als twee druppels water op die zoon van je, Pietje. Jij moet ook

een lekker dier geweest zijn in je jonge jaren.

PIET: (toch een beetje verlegen) Ja hoor. Tijdens het "doktertje spelen" was ik meestal de hoofdchirurg.

JITSE: En nog geinig ook. Daar hou ik wel van hoor. Ben je alleen of loop je vrouw hier ook ergens de blok rond?

PIET: Nee, mijn vrouw is al twee jaar dood.

JITSE: Ach man, niet erg hoor, ik ben ook alleen.

PIET: Ook alleen...?

JITSE: Op dit zelfde moment zit ik zonder relatie, maar de meeste gozers lopen bij mij gewoon binnen en buiten.

PIET: (met onwennig lachje) Binnen en buiten, haha. Jij lijkt mij ook een geinig schuitje.

JITSE: Elke man houdt het bij mij maar drie dagen vol. En dan spurten ze de laan uit. Ik weet ech niet wat er scheelt hoor.

PIET: Drie dagen is niet veel hé.

JITSE: Elk jaar weer moet ik opnieuw een slaapstekkie kopen omdat het ouwe naar de boemel is, als je begrijp wat ik bedoel.

PIET: Slaap jij dan zoveel?

JITSE: Nee hoor, er zijn wel andere leuke dingen die ik in mijn bedje kan uitrichten. Jij toch ook, lekkere schuiver van me.

PIET: Tuurlijk. Dat was maar een grappie hoor. Mijn slaaphokkie is nog niet versleten na 37 jaar, haha.

JITSE: Jij lijk mij een gelukkig man, Piet. Of mag ik jou "Pietje" noemen?

PIET: Ge moogt dat zo lang en zo breed maken als ge wilt hé.

JITSE: Je lijk mij ook wel een lieve gluiperd met dat sportief petje op je donder. Je lijk potverdorie als twee druppels hete olie op Piet Bambergen.

PIET: Ik ben marchant in kwaad ijzer.

JITSE: Hoe...? Heb je dan ook braaf ijzer?

PIET: Nee. Wij zeggen "kwaad ijzer" tegen oud ijzer.

JITSE: Die Belgen hebben soms toch ech rare gewoontes hé.

PIET: En ik heb ook ne camion.

JITSE: Nou is dat die grote joekel die voor mijn deur geparkeer staat?

PIET: Jazeker. Dat is ie, met alles erop en eraan.

JITSE: Dat moet toch een geweldig gevoel geven als je met dat gore beest de weg opscheurt?

PIET: Als jij eens graag met mijn camion wil meerijden dan kan dat hoor.

JITSE: Nou dat is lief van je, schatje.

IRMA: (richting Piet) En aan mij vraagt 'm dat niet.

JITSE: Nee, mijn Pietje weet z'n gezelschap wel goed uit te kiezen.

PIET: (speels tot Irma) Ieder met zijnen eigen Piet hé.

JITSE: (tot Piet) En wanneer zullen we dan eens een keertje uitrukken?

PIET: Deze namiddag moet ik eerst gaan biljarten.

JITSE: Beloofd is beloofd, hé Pietje.

PIET: Dat komt in de saccoche.

JITSE: (verwonderd) In de saccoche...?

PIET: Ik bedoel, in de handtas.

JITSE: Mag ik dan dicht tegen jouw hete lijf aanzitten in je vrachtwagen?

PIET: Ja, ge moogt zelfs in de naft roeren met mijne vitesseknuppel.

JITSE: Als je mij kom oppikken dan kan je gelijk ook eens mijn chappement

controleren?

PIET: Scheelt er dan iets aan? (kijkt met vluchtige blik naar haar achterwerk). Zo te zien lijkt mij alles in goede staat en perfect in orde. (bij zichzelf, ad buste) Zelfs uw bumpers staan mij wel aan.

JITSE: Ik bedoel wel het chappement van mijn auto, hé lieverd.

PIET: (gespeeld) Oh nou dacht ik toch echt aan wat anders hoor.

JITSE: (knijpt in Piet z'n wang) Jij ben een kleine profiteur hé.

PIET: (met spastisch lachje) Jàààà...! Zullen we dan nu maar eens gaan kijken naar jouw chappement, Jitseke?

JITSE: Nou dat kom goed uit. Dan kan ik na de middag op stap voor de window-shop en dan kan ik vanavond op mijn luie krent bij de TV gaan relaxen.

(Als Piet en Jitse de kamer willen verlaten geeft Irma haar mening)

IRMA: (tot Piet) Verbrand uw handen maar niet!

JITSE: Kan niet mevrouwtje, mijn auto staat koud in de garage.

PIET: (tot Jitse, ad Irma) Naar haar moet ge niet luisteren. Haar hele carrosserie is nog aan vervanging toe.

IRMA: (héél boos) Ooooh...! Wacht maar, gij komt bij mij nog te biechten...! (scheldend) Playboy...!

(Plots komt Abdul binnen gelopen met een bezeerde vinger. Hij huppelt schreeuwend van de pijn de kamer rond)

ABDUL: Aaaaauwh...!

PIET: Wat krijgen we nu...?

ABDUL: Uwe konijn hebbe in mijne vinger gebeet...! Overal bloed...! Aaaaauwh...!

DOEK

DERDE BEDRIJF**(DIEZELFDE DAG, LATE NAMIDDAG)**

(Sofie dekt de tafel. Irma puzzelt aan de salontafel. Bob komt van de slaapkamers en heeft het moeilijk met de zwarte smeer aan z'n handen)

BOB: Ik krijg mijn handen niet proper.

IRMA: (bekijkt Bob z'n handen) Wat hangt daar aan?

BOB: Smeer van mijne velo.

IRMA: Ge weet toch dat ge met uw voeten op de pedalen moet trappen, en niet met uw handen?

BOB: De ketting van mijne velo is er onderweg maar drie keer afgelopen.

SOFIE: Nu zult gij niet meer zo denigrerend klappen over uw vader zijne camion.

BOB: Is onze va nog altijd niet thuis?

SOFIE: Nee, en 't is al over zevenen.

IRMA: Waar blijft die zèg?

SOFIE: Dat biljarten zal uitgelopen zijn.

IRMA: Ik rammel wèl van den honger hé.

SOFIE: We wachten tot Piet thuis is, ma. (tot Bob) Duurt dat biljarten altijd zolang?

BOB: Normaal niet.

SOFIE: Hij is toch niet op de lappen?

BOB: Onze va durft wel eens drinken, maar dan is 'm nog altijd op tijd thuis voor 't eten.

SOFIE: En ik heb nog een ander eike te pellen met uw vader.

BOB: Wat scheelt er nu weer?

(Sofie opent haar diplomatenkoffer. Er valt een onderbroek van Piet uit. Sofie schopt de broek richting Bob)

SOFIE: Ziet ge dat?

IRMA: Wat is dat voor iets...?

BOB: Volgens mij is dat een onderbroek van onze va.

IRMA: Dat kan nu toch niet meer hé.

BOB: Hoe komt dat ding in uw tas, Sofie?

SOFIE: Die tas stond op mijnen bureau. Volgens mij heeft uw vader dat daar ingestopt.

IRMA: Nu maakt hij het blauw. Maar dat liet ik zo niet!

SOFIE: Ik viel nogal in affronten toen ik mijn tas opende op de directievergadering. Iedereen denkt nu dat ik een perverse madam ben die met mannenslipjes leurt.

IRMA: (slaat met vlakke hand op de tafel) En als ik nu geen eten krijg dan ga ik slapen! Zo laat eten is héél slecht voor mijn darmen.

SOFIE: Okee, dan gaan we eten.

BOB: Jamaar en onze va dan?

SOFIE: Die moet maar op z'n kin kloppen.

BOB: Maar allé Sofie, die mens gaat zich al direct uitgesloten voelen.

SOFIE: Ja Bob, hij weet dat hij op tijd moet thuis zijn voor 't avondeten.

(Men schuift aan tafel. Irma op haar vaste stek. Sofie dient de spaghetti op.
Men begint te eten)

IRMA: (tot Sofie) Ik ga vanavond een masker leggen met zalfjes en komkommer.
Kunt jij mij helpen? De schijfjes komkommer zijn al gesneden.

SOFIE: Zèg ma, ik heb nog veel werk hé.

BOB: Gij gaat nog eens verdrinken in uw werk.

IRMA: Dan moet den Bob mij maar eens helpen.

BOB: Ja, schuif het werk maar door naar den Bob.

SOFIE: Als ge wilt dat ik promotie maak dan moet er van u ook wat meer
medewerking komen.

BOB: Soms heb ik het gevoel dat jij meer met uw werk bezig zijt dan met uwen
echtgenoot.

SOFIE: Oh, dat vind ik een flauw opmerking. Trouwens, de afspraak was dat we
veel geld gingen verdienen zodat we snel grond konden kopen en een huis
bouwen. Gij wilt toch een nieuw huis?

BOB: Natuurlijk.

SOFIE: Dan moet ge u aan de afspraak houden.

(Irma schuift haar bord weg)

IRMA: Daar zit te veel vlees in die spaghetti.

BOB: Dan doet ge er wat meer kaas op dan proeft ge dat vlees niet.

IRMA: Ik vind dat hier nog maar weinig rekening wordt gehouden met mij.

BOB: Ja, hoe meer zielen, hoe meer problemen.

IRMA: (kijkt op haar horloge) Ik denk dat er één ziel zijne weg verloren is. Wat gaat
ge doen als die vanavond om tien uur pas arriveert?

SOFIE: Dan slaapt 'm buiten, bij z'n konijnen.

BOB: Sofie, het is voor iedereen aanpassen hé.

SOFIE: Afspraken zijn afspraken!

(Irma wil nog wat saus bijnemen)

BOB: (kijkt in de kookpot, dan tot Irma) Zie dat onze va nog wat saus heeft hé.

IRMA: Dan moet 'm maar op tijd thuis zijn. (kapt de hele pot saus op haar bord)

BOB: Wat doet gij nu...?

IRMA: Saus nemen.

BOB: En ge beweert just dat er teveel vlees in de saus zit.

IRMA: Het vlees eet ik niet op, de rest wè!

(We horen in de keuken een deur dichtslaan)

IRMA: Daar is 'm, den biljarter...!

(Piet komt met z'n biljartkeu in beschermhoes binnen. Hij heeft duidelijk
gedronken, veegt de gekleurde slingers van z'n kleren en haalt de confetti uit
z'n mond)

PIET: Ik ben er...! (laat een flinke boer).

IRMA: Amaai, die ziet eruit!

(Piet maakt een gebaartje naar Irma dat ze haar mond moet houden. Hij zwijmelt richting salontafel waarop de puzzel van Irma ligt)

IRMA: Oooh, mijnen toren van Pisa!

PIET: Uwe toren van Pisa..., prrrt...! (maakt met z'n hand een gebaartje dat de toren omver is gevallen).

IRMA: Hopla, ik kan weer opnieuw beginnen. Jamaar dat is nu al de zesde keer, hé zèg!

PIET: (ad tafel) Ik ben te laat, zo te zien?

IRMA: Ja, anderhalf uur alstublieft.

PIET: Zwijgen gij, madam bemoeial!

IRMA: (tot Sofie en Bob) Hoort ge wat die tegen mij zegt!

BOB: Hebt gij gedronken, va?

PIET: Ja, den Tuur is vandaag verjaard en heeft getrakteerd.

BOB: Gaat gij zò elke keer thuiskomen van 't biljarten?

PIET: We hebben vandaag meer aan den toog gezeten dan gebiljart.

BOB: Ja, dat zie ik ook wel. Ge stinkt uren tegen windop naar den drank.

PIET: Daar is toch gene wind.

BOB: (begint zich op te winden) Va, als ge wilt eten dan moet ge NU aan tafel gaan zitten!

IRMA: (beschermt haar bord) Niet te dicht bij mij hé! Ik word er zelf zat van als ge naar hier ademt.

PIET: (tot Bob en Sofie) Ik heb nog iets bij voor u. Iets dat u heel happy zal maken.

SOFIE: Wij zijn al happy.

PIET: Maar als er een kindje moet komen dan...

SOFIE: (onderbreekt) Wij doen ons best, Piet.

PIET: Met dit zal alles vele beter gaan.

(Piet zoekt in z'n broekzakken, vindt een viagra-pil en toont ze)

PIET: Ziet ge dit...?

IRMA: (monstert van dichtbij) Wat is dat voor iets?

PIET: (tot Bob) Als ge dat blauw pilleke inpakt..., dan vliegen de nestels uit uw schoenen. Drie dagen aan een stuk in vijfde vitesse, naar 't schijnt.

SOFIE: Zo'n dingen gebruiken wij niet.

BOB: Hoe komt gij aan die Viagra, va?

PIET: Dat had den Tuur bij.

IRMA: (monstert de pil) Kan iemand mij vertellen wat dit is?

PIET: Als ge dat in uw kas slaagt dan is den trein niet meer te stoppen. Dan rijdt 'm zelfs door het rode licht! (laat een flinke boer)

IRMA: Ik rijd niet met den trein.

SOFIE: Make, dat is zo'n pil die de venten moeten inpakken alvorens ze gaan vrijen, dan kunnen ze ietske meer.

IRMA: Poeh..., zone rommel hadden wij vroeger niet nodig.

SOFIE: Kom Piet, stop dat ding maar gauw weg.

(Piet wil de pil in vuilbak gooien)

SOFIE: En NIET in de vuilbak gooien. Wat moeten die mannen van de vuilkar denken als ze zoiets in onze vuilbak ontdekken!

PIET: Wat moet ik er dan mee doen? Ik kan ze toch zelf niet inpakken! Mijn konijnen gaan niet meer gerust zitten in hun kot, haha.

BOB: (windt zich op) Va, smijt dat weg voor ik kwaad word!

PIET: Zonde van zo'n duur pil.

(Piet speelt alsof hij de pil in z'n mond propt. Dan speelt hij de bronstige stier met bijhorende bewegingen. Irma krijgt schrik en gaat op de vlucht voor Piet)

IRMA: Doe iets, seffens pakt 'm mij nog!

BOB: (ernstig) 't Is goed, va. We weten al dat ge goed kunt toneelspelen.

PIET: (toont plots de pil aan Irma) Haha...!

IRMA: Och onnozelaar! (zet zich weer aan tafel)

(Piet stopt de pil dan maar in een bloempot waarvan de bloem hangt. Plots komt de bloem met stengel strak omhoog staan)

SOFIE: (toont de onderbroek van Piet) Is dit van u, meneer Viagra...?

PIET: Staat er mijn handtekening in?

SOFIE: Moet ik dat aan iedereen laten zien misschien?

PIET: Nee.

SOFIE: Hoe komt dat ding in mijn aktetas...?

PIET: (haalt z'n schouders op) Dan moet ik zeker gedacht hebben dat dat de wasmand was.

BOB: Kom va, zet u nu maar aan tafel. Moet gij spaghetti hebben? (presenteert de kom spaghetti aan Piet)

PIET: Natuurlijk. (graait met z'n hand de spaghetti uit de kom en deponeert dat op z'n bord) Waar is de saus?

IRMA: De saus is op.

PIET: Hoe...? Ik moet toch gene droge spaghetti eten? Wie heeft al die saus naar binnen gespeeld?

(Bob maakt een beweging naar Irma)

PIET: (tot Irma) Hebt gij die saus allemaal in uw kas geslagen?

IRMA: Och zagepiet! En doe uw klak af als ge aan tafel zit.

PIET: Daar denk ik nog niet aan!

IRMA: Sofie, zeg dat 'm die vuil klak van zijne kop zet. Baaah...!

PIET: (tot Irma) Ik zal mijn klak seffens eens over uw oren trekken.

SOFIE: (luid) Genoeg nu! En eet...!

(Piet stopt een overvloed aan spaghetti in z'n mond. Hij kijkt Irma aan terwijl hij de slierten in en uit z'n mond laat dansen. Irma steekt haar tong uit naar Piet)

BOB: (tot Sofie) Hebt ge de kast al gezien die den Abdul geschilderd heeft?

SOFIE: Ja. Volgens mij is 't mislukt. Het moest eruit zien alsof er memel in de

kastdeurtjes zit en dat is niet.
 BOB: Wat gaat ge nu doen?
 PIET: Wil IK er eens voor zorgen dat er memel in die kast zit?
 BOB: Hoe gaat gij dat doen?
 PIET: Ik schiet er ene keer een cartouche hagel door met mijnen tweeloop en ge hebt memel in uw kast.
 BOB: Hebt gij nen tweeloop?
 PIET: Ja. Hij ligt in mijne camion.
 SOFIE: Opgepast want dat is een duur kast hé.
 PIET: Met die memel erin zal ze nog duurder worden. Binnen de minuut is die kast verdubbeld in prijs. (staat recht)
 BOB: Gaat ge dat nu doen?
 PIET: Natuurlijk. U vraagt, wij draaien.

(Piet af langs de keuken)

IRMA: 't Is toch gene propere mens hé.
 BOB: Wat verwacht ge van nen marchant in oud ijzer. Hij heeft nooit iets anders gezien.
 SOFIE: Dan kan 'm nog proper zijn. En zeker aan tafel.
 IRMA: Hij wast niet eens z'n handen voor hij gaat eten.
 BOB: Waar zou hij 't geleerd hebben.
 IRMA: Ik hoop dat gij de kuren van uw vader niet erft. En mijn kleinkinderen ocharme. Mijne lieve God, ik durf er niet aan denken. Ziet ge al die klein Pietjes hier al rondlopen met zo'n vettig klakske op hunne kop!
 BOB: Maar onze va is gelukkig.
 SOFIE: Wij toch ook.
 BOB: Ja, wij wel. Maar uw ma niet.
 IRMA: Wie zegt dat?
 BOB: Irma, denkt ge dat ik niet zie dat gij naar iets op zoek zijt wat ge niet kunt vinden.
 IRMA: (bekent met trillende onderlip) Ja, soms heb ik wel wat behoefte aan genegenheid... (neemt haar zakdoek) ...en aan een beetje liefde.
 SOFIE: (troostend) Maar make, zeg dat dan als ge met iets zit. Wij zijn er toch om u te helpen. Den Bob en ik willen dat gij hier gelukkig zijt.
 IRMA: (snikkend) Dat weet ik, kindje. Een geluk dat ik u nog heb.

(Op de achtergrond horen we plots een luide knal uit een jachtgeweer. Irma schrikt en valt bijna van haar stoel)

IRMA: Die houdt nu toch eens met niemand rekening hé.
 BOB: Toch een goed idee van onze va om met een cartouche door die kast te schieten.
 SOFIE: Dat zullen we seffens merken als we het resultaat zien.

(Piet stoot binnen van de keuken, maar houdt een kastdeurtje achter z'n rug)

BOB: En is 't gelukt, va?
 PIET: Nee, volgens mij stond ik er te dicht bij.

(Piet toont het kastdeurtje. Er zit duidelijk in 't midden een groot gat in)

IRMA: (verstomd met de hand voor haar mond) Ooooh...!

SOFIE: Daar gaat ons schoon kast!

IRMA: Oh Gods genade! Sofie, uw dure kast naar de bommen!

PIET: Sorry, ik heb mijn best gedaan.

IRMA: Ja dat zien we dat gij uw best gedaan hebt. Als dat mijn kast was dan...

BOB: (onderbreekt) Het is uw kast niet, het is ONZE kast. Dus het is ONS probleem en daar moet gij dan niet tussenzitten met uwe franke teut.

SOFIE: (tot Bob) En ik wil niet dat gij zo uithaalt tegen ons ma. Begrepen...?

BOB: En ik wil niet dat gij zo tegen onze va klapt.

SOFIE: Sinds de komst van uw vader loopt hier alles in 't honderd!

IRMA: Jazeker kindje, ik kan zelfs niet eens meer fatsoenlijk puzzelen.

PIET: Nu dat ge toch allemaal uwe gal uitkotst zal ik nog méér vertellen..., ik heb daarjust tijdens het parkeren met mijne camion tegen Sofie hare auto gebotst!

IRMA: (tot Sofie) Nu is 'm uwen auto ook al aan 't slopen.

PIET: Dat ligt aan dat onnozel buskotje. Ik heb goesting hé om dat in stukken vaneen te rijden...!

SOFIE: Dan zult gij direct weten wat dat kost.

BOB: En wat scheelt er aan?

PIET: 't Is de moeite niet. Alleen de verf een beetje van mijne camion.

BOB: Ik bedoel aan den auto van Sofie?

PIET: De gardeboe ligt eraf, maar die zal ik daar morgen wel terug aanlassen.

SOFIE: Is er nog iets? Vertel dan alles maar in ene keer!

PIET: (laat z'n kopje hangen) Sofie heeft gelijk. 't Is allemaal begonnen toen ik hier gisteravond toegekomen ben. Ik zal m'n conclusies trekken en...

BOB: Jamaar va,...

PIET: (onderbreekt) Neenee, ik zal 't hier wel afbollen.

BOB: Niks van! Dat wil ik niet! Gij blijft hier! Gij hebt hier evenveel rechten als Irma.

IRMA: Maar ik woon hier al bijna twee jaar en uw vader nog maar één dag.

BOB: Dat heeft er totaal niks mee te maken. En 't zal hier eens gaan veranderen!

SOFIE: Goed Bobke, als gij oorlog wilt dan zult gij oorlog krijgen!

BOB: Dat kan mij verdomme nu eens geen barst schelen.

SOFIE: Let op uw woorden, hé vriendje!

BOB: Wie zal mij tegenhouden! Gij...? Ik vraag verdomme al twee jaar nen hond. En wat krijg ik? Niks. Zelfs nog geen witte muizen.

SOFIE: Koopt gij u maar nen ezel dan zijt ge met twee.

BOB: Ja, lach me nog maar uit ook.

SOFIE: Waarom moet gij nen hond hebben?

BOB: Voor 't gezelschap.

IRMA: Ben ik dan geen goed gezelschap?

BOB: Nee, gij zijt verdomme een ouw tang die mij probeert te domineren sinds dat ik met uw dochter getrouwd ben.

IRMA: (wordt er duizelig van) Oooh, daar word ik niet goed van. Zeg iets tegen die bullebak, Sofie!

SOFIE: Als ik nu iets zeg dan gaat hij er niet goed van zijn, ma!

IRMA: (tot Bob) Gij hebt toch echt iets van uw vader. Als gij zo blijft vloeken dan zal

ik hier eens wat meer kruisbeelden tegen de muur gaan hangen.

BOB: Ja, zoiets moet ge maar doen. Onze va is de grootste rooie die er in België rondloopt. En dan gaat gij nog met 26 kruisbeelden en 27 paternosters afkomen. Dat is alleen maar olie op vuur.

(Piet begint de "Internationale" te zingen. Irma zet luid "Te Lourdes op de bergen" in)

SOFIE: (brult luid) Stilte...!

(Het wordt even muisstil)

IRMA: Zo stil is 't hier vandaag nog niet geweest.

SOFIE: Bob, ge beseft toch dat ge nu over de streep zijt gegaan met uwe onnozele zever?

BOB: Dat interesseert me niet, Sofie. Ik had me "trouwen" helemaal anders voorgesteld. Hondje, huisje, tuintje, kindje...!

SOFIE: Om kindjes te maken moet ge met twee zijn.

BOB: Wat wilt ge daarmee zeggen?

SOFIE: Dat ge soms liever slaapt dan uw huiswerk maakt.

BOB: (schaamt zich toch even) Gaan we zo beginnen!

IRMA: (ad Bob) Dan moet 'm maar eens naar den dokter gaan.

BOB: Ikke niet,... (wijst Sofie aan) ...zij moet naar den dokter gaan.

SOFIE: Bob, 't is al een maand geleden dat ge mij nog eens aangeraakt hebt.

PIET: (tot Bob) Oh is de naft al op?

BOB: Ik draai niet op naft, ik ben nen diesel. Het duurt efkes eer ik in gang schiet, maar als ik ene keer aanslaag dan weet ik van geen ophouden.

PIET: Just gelijk mijne camion. Alleen problemen met de startbougies.

BOB: (tot Sofie) Dat is niet moeilijk met die twee ouden van dagen hier in huis.

PIET: (tot Bob) Moet ik dat blauw pilleke terug uit den bloempot halen...?

BOB: (gepikeerd) En gij moet ook op uw woorden letten!

PIET: Ik begrijp het allemaal niet. Ik ben hier nog maar één dag en m'n konijnen zijn allebei zwanger, maar Sofie geraakt niet zwanger! Hoe kan zoiets toch...?

BOB: Waarom kijkt ge nu naar mij?

PIET: IK moet 't toch niet gaan voordoen hé.

SOFIE: Ge kunt allemaal de pot op!

(Sofie woedend af met haar aktetas naar haar bureel)

IRMA: Nu hebt ge mijn Sofieke kwaad gemaakt zenne. En dat gaat niet op één twee drie over zijn. Ik zal haar maar gaan troosten zeker. Mijn kindje, ocharme.

(Irma klopt op de deur van het bureel, gaat dan naar binnen)

PIET: (met brede smile tot Bob) Dat werd ook hoogtijd dat die bom eens ging ontploffen. Ziet gij niet dat die van u een schoothondje willen maken?

BOB: Zwijg me van nen hond, hé va.

PIET: (vervolgt pesterig) Ja Irma, ja Sofie, nee Irma, nee Sofie.

BOB: Och laat me gerust.

PIET: Hebt ge al eens nagedacht over wat er in die bureau van Sofie allemaal te zien is omdat gij daar niet moogt binnenkomen? Daar gebeuren dingen die het daglicht niet mogen zien! Zeg dat de Piet 't gezegd heeft!

BOB: (met plotse interesse) Wat bedoelt ge...?

PIET: Ik heb zelfs bewijzen zwart op wit.

BOB: Wat voor bewijzen?

PIET: Ik heb nen boek gevonden met allemaal getallen en datums. Natuurlijk zijn dat de dagen dat uw Sofie met hare minnaar heeft afgesproken.

BOB: Gij denkt toch niet dat mijn Sofie vreemdgaat met hare directeur...?

PIET: (haalt z'n schouders op) Dat zou kunnen, hé Bobke. Dat is héél gemakkelijk als secretaresse. Terwijl uw Sofieke aan zijnen bureau zit heeft hare directeur de kans om... om onder den bureau... met zijn potlood..., ge kent dat wel hé.

BOB: Potlood..., potlood..., tegenwoordig werkt alles met de com... (zijn frank valt, vervolgt minder overtuigend) ...puter.

(Bob wordt plots wantrouwig)

BOB: Nu begin ik 't allemaal te begrijpen. Die twee vrouwen willen mij hier buiten.

PIET: (met een zware zucht) 't Heeft lang geduurd, maar eindelijk valt uwe frank.

BOB: Dat zal niet lukken. Dat geef ik hen op een briefke.

PIET: (fier met een schouderklopje) Zo hoor ik u klappen. Ik heb u altijd geleerd van nooit iemand op uwe kop te laten zitten. Maar gij hebt 't al véél te ver laten komen.

BOB: Maar ik zie Sofie graag, va.

PIET: Dat kan ook als gij uw manneke staat en op tijd en stond uw gedacht zegt, hé zoon. Maar gij zijt nen broekschijter. Drie dagen na uwen trouw waart ge al ne slaaf geworden. Hoe dikwijls heb ik niet tegen ons moe gezegd dat gij onzen èchte Bob van vroeger niet meer waart. En wacht maar tot Sofie promotie krijgt, dan springt ze nog meer over uwe kop. Dan wordt dat nog tien keer erger!

BOB: Ik denk dat ik Sofie ga kwijtspelen, va.

PIET: Dat kan er ook nog maar bijkomen. Kijk, wat willen die vrouwen? Ik mag mijn klak niet meer opzetten, mijne jas ziet vuil, mijn broek past niet! Ik mag zelfs m'n onderbroeken niet meer deponeren waar ik zelf wil...! Pas op, en dat zijn MIJN onderbroeken hé! Zijn wij nu echt zo diep gevallen? Laten wij ons zomaar naar de slachtbank leiden? We zullen eens in den tegenaanval gaan. Dan kennen ze Pietje van 't kwaad ijzer nog niet!

BOB: En hebt gij al een vrouw in 't vizier?

PIET: Ikke...? Een vrouw...? Bah nee. Hoewel, die Jitse van hiernaast staat mij wel aan.

BOB: Dat zult gij niet lang overleven want die Jitse heeft meer dan één G-plek. Haar hele lijf staat vol met G-plekken.

(Sofie en Irma komen van het bureel. Sofie draagt een agenda)

SOFIE: (haalt zwaar uit) Wie is er in mijnen bureau geweest?

BOB: Waarom?

SOFIE: Daar heeft iemand vunzige prentjes in de directieagenda getekend. (houdt de agenda voor Bob z'n neus) Dit...! En dit...! En wat vindt ge van dit...?

BOB: Bààààh...!

IRMA: Sofie zal nu wel naar haar promotie kunnen fluiten!

SOFIE: Wie doet nu zoiets?

(Piet z'n kopje gaat omlaag)

SOFIE: Ik vraag wie de dader is...?

IRMA: Ikke niet.

BOB: En ik kom daar nooit binnen.

(Alle ogen worden op Piet gericht)

PIET: (bekent aarzelend) Ik euh..., ik euh..., ik heb die mannekes èn vrouwkes in uwen agenda getekend.

SOFIE: Waarom Piet...?

PIET: Voor de goei zaak.

SOFIE: Hoe voor de goei zaak...? M'n voeten ja...! Vanaf nu blijft iedereen uit mijnen bureau, begrepen...! Den eerste die ik daar betrap is zijne kop kwijt...!

PIET: (steekt voorzichtig z'n vingertje op) Waar moet ik dan gaan slapen...?

IRMA: Bij uw konijnen...!

(Sofie weer af naar haar bureel. Irma gaat puzzelen aan de salontafel)

BOB: (stil tot Piet) Waarom doet gij zoiets? Allé wat haalt dat nu uit...?

PIET: Gij wilt toch niet dat zij promotie maakt. Ofwel soms? 't Wordt tijd dat ge gaat kiezen. Ofwel is 't ja ofwel is 't nee, maar niet tussenin!

(Piet af naar de keuken)

IRMA: De sfeer is helemaal verpest hier.

BOB: Dat ligt niet aan mij.

IRMA: Oh nee? Na alles wat gij tegen ons Sofieke gezegd hebt! Ne mens zou voor minder kwaad worden. Maar ik zal wel eens met de pastoor gaan klappen. Misschien weet hij wel een oplossing voor ons probleem.

BOB: Och gij met uwe pastoor altijd.

IRMA: De pastoor is ne goeie mens.

(Piet komt van de keuken met een schotel komkommerschijfjes waarvan hij eet. Hij gaat achter Irma staan en legt stiekem een komkommerschijfje tussen haar puzzelstukken)

PIET: Dat stukske past hier precies.

IRMA: (kwaad) Hoepel op gij...!

PIET: (speels) Nu hebt ge ne groene toren van Pisa, haha.

IRMA: (plots) Wat zijt gij aan 't eten? De schijfjes komkommer voor mijn gezicht...!

PIET: Nu weet ik waarom uw gezicht op mijn gat gelijkt!

(Buurvrouw Jitse komt via de keuken binnen)

JITSE: Hallo gozers van me, zou ik even een likje melk van jullie kunnen lenen?

(Piet valt duidelijk voor haar charmes. Hij duwt het schoteltje komkommerschijfjes snel in Irma's handen)

PIET: (tot Jitse) Jij krijgt van mij zelfs een hele koe als je dat pleziert.

JITSE: Nou wordt ie mooi. Het lijkt erop dat jij me zelfs jouw hele leven wil cadeau geven.

PIET: Ja hoor, en nog meer dan dat. (presenteert haar een plaats aan in de zetel) Hier, neem effe een plaatsie dan kan jouw mooi afgeboorde krent even verpozen.

JITSE: Dank je wel hoor, lieve knuffel van me.

(Piet duwt Irma opzij en zet zich naast Jitse in de zetel)

PIET: Mag ik jou een bakkie hete verrukkelijke koffie aanbieden, juffrouw Jitse?

JITSE: Natuurlijk man, een tassie troost loop er altijd netjes in.

IRMA: (duidelijk tikkeltje jaloers) Ik wil ook ne koffie.

BOB: (tot Piet) Daar is gene koffie!

PIET: Gene koffie dus...?

JITSE: Ach man, laten we dan maar gewoon gezellig wat kletsen onder elkaar toch.

PIET: Over het weer bijvoorbeeld.

(Piet legt intussen z'n arm om de schouders van Jitse)

JITSE: Ik krijg gewoon de pleuris van zo'n ranzig weertje. Je mot gewoon niet uit je huisie kommen of je staat stijf van de kou.

PIET: Jaja, alles staat rap stijf met zo'n weer.

JITSE: (liefjes) Maar als ik dan even bij mijn Piet langskom dan begin ik toch weer te gloeien hoor.

IRMA: Ik wil ook in die zetel gaan zitten.

PIET: Nee Irma, ieder met zijnen eigen Piet hé. (tot Jitse) Leg je voetjes hier maar netjes neer op de salontafel.

(Piet schuift de puzzelstukjes met een armzwaai aan de kant. Hij neemt de voeten van Jitse beet en legt ze op de salontafel)

IRMA: Jamaan Piet, mijne puzzel...!

PIET: (gespeeld) Hoor ik daar nou iemand praten. Het zal de wind wel zijn.

BOB: (wil Jitse buitenwerken) Kom mevrouw, uw aanwezigheid is momenteel niet gepast.

JITSE: Ach kom, wat vertel je me nou.

BOB: Nee, er zijn namelijk wat huishoudelijke problemen.

JITSE: Oh jeetje, hier ook al.

PIET: Ja meisje, hij praat niet meer tegen haar. De vrouw des huizes praat niet meer tegen mij en ik praat niet meer tegen haar en Sofie praat ook niet meer tegen hem.

JITSE: (veert uit de zetel) Dan zal het hier vreselijk stil worden.

BOB: (wil Jitse afleiden naar de keuken) Neem wat melk uit de frigo en kom een andere keer terug, okee.

JITSE: (tot Piet) Hey Pietje, kan jij zeer binnenkort m'n oud metaal eens komen ophalen met je vrachtwagen?

PIET: Tuurlijk. Ik ben direct daar, moppie.

JITSE: (lief groetje bij de deur) Dag Pietje lieveling.

PIET: (speels op rijm) Dag Jitseke, m'n lekker ding.

JITSE: Doei...! (kusje vanop afstand)

(Jitse af via de keuken. Piet trekt onmiddellijk z'n jas aan)

BOB: Wat gaat gij doen...?

PIET: Kwaad ijzer ophalen bij Jitse.

BOB: Zijt gij nu helemaal tureluut geworden?

IRMA: Hij kent haar amper ene dag en hij staat er al zo zot van als ne paardenmolen.

PIET: (gooit nog treiterig een kushandje naar Irma bij de deur) Doei...!

(Piet af via de keuken. Irma loert aan het venster)

IRMA: Den ouwe zot...! Wat heeft hij toch in die buurvrouw gezien? Waarom zoekt hij geen vrouw van zijne leeftijd? En wat heeft die méér dan ik?

BOB: Méér weet ik niet, maar zeker minder pretentie.

IRMA: Een vrouw moet pretentie hebben. Die moet fier zijn op haar lichaam.

BOB: Denkt gij zo ook als ge in uwen blote voor de spiegel staat?

IRMA: Och, met u valt niet te klappen vandaag. Ik zal maar ne verse komkommer gaan snijden voor mijn masker.

(Irma af naar de keuken. Sofie komt van haar bureel. Er is duidelijk oorlog tussen Bob en Sofie)

BOB: (wil een gesprek) Sofieke...?

(Maar Sofie keert hem duidelijk de rug toe en staart voor zich uit met de armen gekruist)

BOB: Okee, als ge niet meer wilt klappen, dan ik ook niet.

(Bob staat nu aan de andere kant van de scène met z'n rug naar Sofie gekeerd, ook met de armen gekruist. Bob en Sofie dagdromen)

STEM SOFIE: Die Bob gaat toch niet denken dat ik nog tegen hem ga spreken. Geen haar op mijne kop dat daar aan denkt.

STEM BOB: En ik zal deze keer zwijgen tot ik mijnen hond krijg.

STEM SOFIE: Hij gaat nog eens veranderen in nen hond.

STEM BOB: Ze krijgt meer en meer de kuren van haar moeder.

STEM SOFIE: 't Is just z'n vader.

(Piet stoot binnen via de keuken. Hij rolt z'n pet nerveus op)

PIET: Wilt ge nu eens iets weten...? Ik ben met mijne camion tegen... tegen den auto van onzen Bob gereden!

BOB: Maar allé va toch...! Ziet gij niet goed meer of wà...?

(Bob en Piet gaan reeds richting keuken)

PIET: Och, 't is niet zo erg. Ge ziet 't zelfs bijna niet.

BOB: Hebt ge tegen mijnen auto gezeten of niet...?

PIET: Maar ja.

BOB: En wat scheelt er aan mijnen auto?

PIET: (aarzelend) Den euh... den euh...

BOB: Jamaar zeg 't maar!

PIET: (vervolgt) ...den barrachoque is eraf gevallen!

BOB: Miljaar hé...! Gij se kieke! (af via de keuken).

(Piet wil Bob naar de keuken volgen, maar merkt toevallig de brede smile op Irma's gezicht)

PIET: (boos tot Irma) En durft niet lachen gij hé...!

(Nu begint Irma pas echt te schateren. Piet gaat gepikeerd richting keuken. Als hij per toeval nog tegen de deurstijl loopt is het hek helemaal van de dam)

IRMA: (gooit treiterig een kushandje naar Piet) Doei...!

(Irma ligt in een deuk van het lachen. Piet gegeneerd af naar de keuken)

DOEK

VIERDE BEDRIJF**(EEN WEEK LATER, TEGEN DE MIDDAG)**

(Tsitsa dweilt de kamer. Irma puzzelt aan de salontafel. Haar kleding is iets sportiever. Piet staat voor het raam en speurt met een verrekijker naar buurvrouw Jitse. Piet draagt een hemd en een geleé en heeft z'n pet niet meer op. Hij lijkt meer verzorgd)

IRMA: (tot Piet) Kunt ge vinden wat ge zoekt?

PIET: Dat hangt ervan af WAT ik zoek.

IRMA: En wàt zoekt ge?

PIET: Dat ga ik niet aan uwe neus hangen.

IRMA: Begin nu eens eindelijk te beseffen dat ge te oud zijt voor dat jong geweld. Wij zijn ook jong geweest. Maar nu is onzen tijd voorbij, Piet.

PIET: Als gij dat denkt dan is dat goed.

IRMA: Die Jitse draait u rond hare vinger. Die maakt u zot.

TSITSA: Meneere Piet, kunne gij efkes gaan van de opzij, dan kan ikke hier ene beetje dweil?

PIET: (met haar zelfde accent) Ja, Piet zal eens ne keer gaan van een beetje opdezij.

(Piet zet zich wat opzij zodat Tsitsa op die plaats kan dweilen)

TSITSA: Dank u, meneere Piet.

PIET: Alstublieft Tji-tja.

TSITSA: (verbetert) Het is Tsitsa...! Tsi-tsa...!

IRMA: Ge zijt nu al acht dagen hier en ge kunt hare naam nog niet onthouden.

PIET: Zolang ik de mijne maar kan onthouden.

(Plotseling stoot Abdul binnen met vuile voeten. Tsitsa krijgt dat in de gaten. Beiden gaan in zware discussie in hun eigen taal)

TSITSA: (in het Pools) XXXXXXXXXXXXXXXX...!

ABDUL: (antwoordt in het Algerijns) XXXXXXXXXXXXXXXX...!

(Piet en Irma begrijpen er niks van)

PIET: Krijg daar maar eens een speld tussen.

IRMA: Och laat ze maar eens uitrazen. Zolang ze elkaar de kop niet inslagen kan dat geen kwaad.

(Maar als Tsitsa haar dweil dreigend voor de neus van Abdul houdt en Abdul z'n spierballen toont grijpt Irma in)

IRMA: Nu is 't wel genoeg hé!

ABDUL: Tsitsa wille mij attaqueren met hare natte vod.

TSITSA: Gij moete ne keer kijk hier op de vloer. Alles zien vuil van de zwarte voet van Abdoel.

IRMA: Voeten vegen aan de mat, Abdul.

ABDUL: Maar er ligge gene mat aan de deur. Hoe kunne ikke dan mijne voet veeg?

TSITSA: Ikke gaan niet opdenieuw hier de vloer dweil omdatte meneere Abdoel alles vuil maak hé.

IRMA: Doe wat ge wilt, maar het moet proper zijn.

(Buurvrouw Jitse komt binnen via de keuken. Piet merkt haar niet want die staat nog steeds door het venster te speuren met z'n verrekijker)

JITSE: En Piet, kan je van hieruit bewonderen hoe de buurvrouw monokini ligt te zonnen?

PIET: (zonder opkijken) Nee, ik zie maar weinig beweging. Ik denk dat ze niet thuis is.

(Piet keert zich nu om en kijkt door z'n verrekijker van dichtbij naar Jitse)

PIET: (dan verwonderd) Jitse...! Hey moppie, wat kom je vandaag lenen?

JITSE: Een smeertje boter graag.

PIET: Smeer of bak?

JITSE: Beiden.

PIET: Nou je weet de frigo al staan, neem ik aan.

IRMA: (tot Jitse) Ge kunt misschien heel de frigo meepakken, dan zien we u de eerste acht dagen niet meer terug.

PIET: (monstert Jitse) Kijk eens aan, Jitse. Je ziet er vandaag weer zo welgevormd en verrukkelijk uit. (ad diepe decolleté) En ik merk dat alles weer goed op z'n plaats zit. Het lijkt wel of de tweeling effe een uitstapje wil maken.

JITSE: Hoe bedoel je, Piet? Dat begrijp ik nou niet.

IRMA: Hij zegt dat uw appartementen er bijna uitfloepen!

JITSE: Maar ik heb helemaal geen appartement.

ABDUL: (vervolgt tot Jitse) Uwe balkon steke omhoog, madamme. Niet verstaan...? Ge kunne bijna in uwe winkel binnen kijk...!

JITSE: Ik begrijp er helemaal niks van hoor.

TSITSA: (vervolgt tot Jitse) Zij bedoele dat uwe etalage in uitverkoop staat, madammeke.

JITSE: Ach man, ik zal die Belgische uitdrukkingen wel nooit begrijpen zeker.

PIET: Dat was maar een grappie over jouw uiterlijk.

JITSE: Nou, scheel er dan wat aan m'n figuur?

ABDUL: (vervolgt tot Jitse, ad boezem) Dat strepeke daar achter uwe blouse is bijna ene ravijn. Abdul zoude daar wel ne keer wille invallen.

IRMA: (tot Abdul) Op uw gemak gij, hé maat. Of ik zal seffens eens ene stre-pe-ke op uw oog zetten!

PIET: We hebben hier nu vier nationaliteiten, nen Hollander, ne Pool, nen Algerijn en twee Belgen. We kunnen bijna een songfestival houden.

JITSE: Pietje, jij ben toch een echte djoker hé.

PIET: Ja, ge hebt dat of ge hebt dat niet hé. Toen ik klein was was ik al nen djoker. Iedereen lachte met mij. De meester op school kon ik laten lachen tot hij buikpijn had. Ik moest maar drie woorden zeggen en ons moeder kreeg krampen van 't lachen. Zelfs de pastoor kon ik laten lachen. Tot ik misdienaar werd en ne keer in zijn kelk had gepist, toen heeft 'm niet

gelachen. En ik ook niet!

IRMA: Kom Jitse, pak nu die boter maar en laat Piet gerust.

ABDUL: Abdul zulle wel meegaan met Jitse en dan zulle Abdul haar de boter geef uit de frigo.

JITSE: (aait lief door Abdul z'n haren) Nou, jij lijk mij ook wel een leukerdje.

ABDUL: Ja madamme, Abdul zijn ene èchte neukerdje... (herpakt zich) ...ikke bedoel, leukerdje...!

TSITSA: Madamme Jitse, gij krijge Abdoel voor altijd, maar pas op want hij vege nooit zijne voet aan de tapijt hé.

ABDUL: Tsitsa maken maar ene grapje, madamme Jitse.

JITSE: Loop jij effe met me mee, gozertje van me?

ABDUL: (blij tot Piet) "Gozertje" zegge madamme Jitse tegen Abdul, heu heu...!

(Abdul met Jitse hand in hand af naar de keuken)

TSITSA: Madamme Irma, als ikke gedaan hebbe met te dweil, wat moete ikke dan gaan doen?

IRMA: Dan moogt ge het koper kuisen.

(Abdul komt van de keuken)

ABDUL: (huivert) Oooh, wat ene schone madamme. Ikke benne zeker dat ikke van deze nacht zal droom over deze madamme. Meneere Piet, hebt gij gezien wat ene mooie figuur. Als ikke zijn twee minuut bij deze madamme dan mijne hormoon begin te spring. Voel eens aan mijne hart. (neemt Piet z'n hand en legt die ter hoogte van z'n hart) Do-dong... do-dong... do-dong... Deze vrouw veroveren de hart van Abdul.

TSITSA: Dat kunne niet zijn in twee minuut, Abdoel. Dat is liefde van de kalf.

IRMA: Ge bedoelt kalverliefde.

TSITSA: Ja madamme. Liefde op de eerste zicht bestaan niet.

ABDUL: Wille gij dan ook eens voel, Tsitsa?

TSITSA: Aan uw harte?

ABDUL: Nee, tussen mijne been, haha. Abdul is toch ook ene djoker hé.

PIET: Zèg Abdulleke, ge weet toch dat uw uren lopen hé?

ABDUL: Mijne uur beginne al te loop van de morgen. Zegge gij maar watte ikke moet doen, meneere Piet.

PIET: Ge kunt misschien mijne camion gaan poetsen.

ABDUL: Waar staan uwe camion?

PIET: Die staat geparkeerd bij Jitse voor de deur.

ABDUL: Okee, dan kunne ikke de balkon van madamme Jitse misschien ook poets.

PIET: Hier zijn de sleutels. En niet verlegen zijn om veel water te gebruiken hé.

(Piet overhandigt Abdul de sleutels en dan Abdul af langs de keuken)

TSITSA: Die Abdoel hebbe het erge te pak. Als die nog maar ne gat zien van ene koe dan staan die al op te springe.

IRMA: Misschien betekent hij wel iets voor de buurvrouw.

TSITSA: Ohlala, als Abdoel geraak met zijne kop tussen de twee borst van

madamme Jitse, dan gerake hij er nooit nimmer tussenuit. Hebbe gij gezien hoe groot? Volgens mij is da van de silicone. (aanschouwt haar eigen boezem) Ikke benne content met vele minder. Mijne moeder zegge altijd: "Wat gij nie heb, moete gij niet meedraag". Wat vinde gij daarvan, meneere Piet?

PIET: Ik kan daar zo niet over meeklappen hé.

TSITSA: Nee, maar zien gij graag van de grote borst?

PIET: (aanzelend) Euh..., ik weet niet euh... Voor mij is een handvol genoeg.

TSITSA: Maar gij hebbe maar kleine hand.

PIET: (monstert z'n handen) Ik weet niet euh...

TSITSA: In Polen zegge men "kleine hand boven, dan ook kleine beneden". Zijn dat ècht zo, meneere Piet?

(Piet ietwat verlegen. Irma kan een lachje niet onderdrukken)

PIET: Och, wat zijt ge met al den overschot!

TSITSA: Ikke geve u grote gelijk, meneere Piet. Ene mens moet contente zijn met wat hij gekrege heb.

IRMA: Tsitsa, dat koper staat in de keuken te wachten hé.

TSITSA: Ja madamme Irma. Dat kome dik in de orde. Ikke gaan nu begin. (af naar de keuken)

IRMA: Dat werkvolk hier is niet op de mond gevallen, hé Piet.

PIET: Amaai...!

(Irma puzzelt verder. Piet blijkt plots geïnteresseerd in de puzzel en gaat met de handen in z'n zakken achter Irma staan terwijl hij mee kijkt)

IRMA: Ik kan het puntje van den toren niet vinden.

PIET: (wijst aan) Hier ligt 't.

IRMA: Merci Piet.

PIET: (wijst opnieuw aan) En daar ligt den hoek van die huizen.

IRMA: Hebt gij dat nog gedaan?

PIET: Nog nooit.

IRMA: (schuift wat op in de zetel) Kom erbij zitten, dan is dat gemakkelijker.

(Piet zet zich naast Irma)

IRMA: Zit ge goed? Anders krijgt ge mijn kussen voor achter uw rugske te stoppen.

(Irma stopt het kussen achter de rug van Piet)

IRMA: Ziet gij de schouwen van die huizen liggen?

PIET: (wijst aan) Hier, en hier nog eentje, en daar nog eentje.

IRMA: Amaai Piet, gij zijt precies ne straffe gast.

PIET: Neenee, dat is dat mijn oog daar just opvalt.

(De relatie tussen Piet en Irma maakt hier duidelijk een bocht van 180°)

IRMA: Mag ik u eens iets vragen, Piet?

PIET: Ja, waarom niet?

IRMA: Hebt gij dat mooi hemd en die geleé voor mij aangetrokken?

PIET: Niet speciaal. Ik moet iets aantrekken hé.

IRMA: En uw klak staat niet op uwe kop vandaag?

PIET: Och, een klak is maar een klak hé.

IRMA: (liefjes) Wanneer maken wij eens een ritje met uwe camion?

PIET: Dat kunnen we misschien wel eens doen.

IRMA: Mag ik dan ook eens in de naft roeren met uwe vitesseknuppel?

PIET: (doelend op het geval met Jitse) En uw chappement is ook nog in orde, ja?

IRMA: Daar zit wel een beetje sleet op de carrosserie, maar dat hebben we op onze leeftijd allemaal wel zeker.

PIET: Zolang het binnenwerk nog marcheert, hoeven we niet te panikereren.

IRMA: Klopt.

PIET: We kunnen misschien eens met mijne camion naar mijn huis rijden. Maar we gaan daar niet binnen want 't is er veel te koud.

IRMA: Dan blijven we maar lekker in uwe camion zitten.

PIET: Dicht tegen elkaar. En dan doen we de koplampen uit...

(Irma leunt achterover, sluit haar ogen en dagdroomt)

PIET: (vervolgt) ...en ik streel u, van boven naar onder en van onder naar boven. Zonder iets over te slagen.

IRMA: (laat een kort kreuntje) Oeh...!

PIET: ...en dan leggen we de zetels plat. En we scheuren elkanders kleren van 't lijf...

IRMA: (laat weer een kort kreetje) Oeh...!

PIET: (vervolgt) ...tot we helemaal bezweet zijn. En dan bijt ik in uw oor...

(Irma's kreuntje wordt iets langer nu, haar hoofd schudt heen en weer)

IRMA: (helemaal opgewonden) Oeh...! Oeioei...! Oeioei...!

PIET: (vervolgt) ...en dan start ik de motor.

(Irma komt weer helemaal bij haar positieve)

PIET: Irma, voelt gij uw eigen niet goed...? Ik ben maar iets aan 't vertellen hé. Dat is niet ècht zenne.

IRMA: Sorry Piet, ik liet me even gaan.

PIET: Zèg gij bloost zo...? En 't zweet staat op uw gezicht?

IRMA: Waarom is die Hollandse buurvrouw beter dan ik? Ik heb nochtans ook heel wat te bieden. (duwt haar buste vooruit)

PIET: Dat weet ik.

IRMA: (verwonderd) Hoe weet gij dat...?

PIET: Ik heb gisteren aan de deur van de badkamer staan loeren terwijl gij onder den douche stond.

IRMA: Gij zijt toch gene voyeur...?

PIET: Nee, ik passeerde daar per toeval. Gij zijt begot nog een pronte vrouw, maar...

IRMA: (benieuwd) Maar wat...?

PIET: Uw kleren zijn zo ouderwets hé. Gij draagt kleren van een moemoe van tachtig jaar. En uw haar lijkt meer op nen eksternest. Dat trekt mij niet zo aan.

IRMA: Als dàt het probleem is dan is dat rap veranderd.

PIET: Laat dat maar eens zien dan.

(Irma af richting slaapkamers. Tsitsa komt van de keuken en zoekt in de kast)

PIET: Wat zoekt ge?

TSITSA: Iets om te poets de koper.

PIET: Wat eten wij vanavond?

TSITSA: Ikke wete nog niet. Madamme Sofie kome misschien vroeger naar de huis want zij moete deze namiddag gaan dineren met de director, hebbe zij tegen mij gezeg.

PIET: Werkt gij hier graag, Tji-tja?

TSITSA: (verbetert) Tsi-tsa.

PIET: Jaja, dat weet ik ondertussen wel.

TSITSA: Ja meneere Piet, ikke werke hier hele graag. Madamme Sofie en meneere Piet zijn héél goe voor mij. Het zijn lieve mens.

PIET: Is hier soms genen ambras dat ge denkt dat ze 't kot gaan afbreken?

TSITSA: Soms wel, gelijke overal hé. Bij mijne thuis is da soms ook van de ambras. Als mijne man drinke dan schiet ik altijd uit mijne kramme. Ikke kunne daar niet tegen.

PIET: Gij kunt 't wel goed uitleggen hé.

TSITSA: Ikke doen mijne best, meneere Piet. Ikke kunne zo goed spreek dat ikke mijzelf niet kan verstaan.

PIET: En gij lijkt mij wel een plezante precies.

TSITSA: Als ikke zijn gelukkig ja. Maar als ikke zijn niet van de gelukkig, ga dan uit mijne straat hé.

PIET: Ge bedoelt "uit mijne weg"...!

TSITSA: Jaja, dat bedoele ik.

PIET: Ga nu dat koper maar kuisen.

TSITSA: Gij wete de bus van de spuit voor te poets de koper ook niet staan zeker, meneere Piet?

PIET: Kijk eens in die kast onder het afdak.

TSITSA: Merci meneere Piet. Gij zijn precies ook van de gelukkig hier hé.

PIET: Ik denk dat mijn grootste geluk nog moet komen.

TSITSA: Ge moete nie wachte op de geluk. Ge moet de geluk zelf zoek en dan pak.

PIET: Ja, en ik ben elke dag bij mijne zoon hé.

TSITSA: De fruit valle niet ver van de boom, meneere Piet.

(Tsitsa af naar de keuken. Piet onderzoekt de inhoud van de kasten. Even later komt Irma wel erg modern en sexy gekleed tevoorschijn van de slaapkamers. Ze draagt een pruik à la Tina Turner en is erg kortgerokt, diepe décolleté en hoge hakken. Piet merkt haar, slaat even de handen voor z'n ogen, gluurt door z'n vingers, kruipt dan vervolgens ongemerkt onder de tafel)

IRMA: Piet...? Waar zit jij...?

(Maar Piet geeft geen reactie)

IRMA: Piet...? Pietje...?

(Abdul komt binnen en stuit op een gegeneerde Irma. Abdul is gekleed in een lange regenjas, draagt lange plastic handschoenen en rubberen laarzen en op z'n kop heeft hij een plastic zeemanshoedje)

ABDUL: Madamme Irma, zijn jij dat...? Hebbe jij gene kou? De wind schiete er boven in en beneden uit. En uwe haar...! Wa is er gebeurd met uwe haar? Gij zijn precies de heks van Sneeuwwitteke...!

IRMA: (in lichte paniek) Ga weg...! Ga weg...!

ABDUL: Pas op voor mijne hormoon hé. (voelt aan z'n hart) En mijne hart gaat weer van do-dong... do-dong... do-dong...

IRMA: Zolang het uw hart maar is.

ABDUL: (met uitgestoken hand) Mag ikke eens efkes daar...

IRMA: (onderbreekt) Nee Abdul, gij blijft overal af!

ABDUL: Abdul wille UWE camion ook wel eens poets.

IRMA: (dreigend) Als ge ene vinger naar mij durft uitsteken dan hoeft ge hier nooit meer te komen werken.

ABDUL: Kunne ikke dan gaan doppe?

IRMA: Ja, voor altijd.

ABDUL: Okee dan. (wil de ceintuur van z'n broek losknopen)

IRMA: (furieus luid) Trap 't af, of ik slaag seffens op uwe smoel dat uwe neus achter uw oren steekt...!

ABDUL: Oeioei..., en ikke hebbe maar ene neus! (voorzichtig af naar de keuken)

IRMA: (komt even op haar positieve) Wat moet ne mens nog allemaal doen om iets te hebben dat hij graag wil!

(We merken duidelijk dat Piet onder tafel een niesbui moet bedwingen. Even lukt hem dat, daarna volgt een luide nies waardoor Irma hem ontdekt)

IRMA: (loert onder de tafel) Daar zit meneer. Wat doet gij daar onder de tafel...?

(Piet komt tevoorschijn gekropen op handen en knieën)

PIET: (verzint snel) Euh..., ik had wisselgeld laten vallen en nu ben ik dat aan 't zoeken.

IRMA: Blijf zo eens efkes zitten.

PIET: Waarom?

IRMA: Doe uw ogen eens dicht.

(Piet sluit z'n ogen. Irma kruipt op Piet z'n rug)

PIET: Wat zijde gij van plan...?

IRMA: We gaan paardje rijden. Allé kom, mijnen bronstige stier. Rijden...! Juu...!

Juu...!

(Piet kruipt even rond, maar is direct bekaf. Hij schudt Irma van z'n rug en wil er op handen en knieën kruipend vandoor gaan, maar Irma tracht hem tegen te houden bij z'n broek waardoor die helemaal afzakt. Piet staat recht)

PIET: Mag de stier nu efkes terug op stal alstublieft? (wil z'n broek optrekken)

IRMA: (met zwoele stem) Kom hier en pak wat ge wilt, hier op de tafel als 't moet...!

PIET: Mag ik pakken wat ik wil?

IRMA: Ja.

PIET: (bang) Dan pak ik de buitendeur...!

(Piet wil er vandoor via de keuken, maar stuit daar op bekend volk want hij keert direct weer)

PIET: (in paniek tot Irma) Maak dat ge weg zijt...! Daar is volk op komst...! (kruipt terug onder de tafel)

(Irma ziet de kans niet meer om te vluchten. Sofie komt thuis met diplomatenkoffertje)

SOFIE: (als haar oog op Irma valt) Ma, zijt gij dat...? Wat zijt gij van plan...?

IRMA: (aanzelend met de mondvul tanden) Ik euh... euh...

SOFIE: monstert Irma's kleding) Gaat gij nieuwjaarkezoeten zingen, of wat...?

(Nu komt ook Bob thuis. Irma is beschaamd en probeert haar minirok tot over haar knieën te trekken en haar decolleté onder te stoppen, maar dat lukt haar niet)

BOB: (ad Irma) Wat gaan we nu krijgen...? Hoe loopt gij hier rond...? Is de chauffage kapot misschien...?

SOFIE: Wat is hier de bedoeling van, ma...?

IRMA: Och kindje, ik kan 't allemaal uitleggen. Maar ge had nu nog niet mogen thuiskomen.

BOB: Wat gebeurt hier allemaal achter onze rug? En waar zit onze va...?

(Irma wijst met één vingertje onder de tafel. Bob ontdekt Piet die onder tafel verstopt zit)

BOB: (kijkt onder de tafel) Hier zit er nog ene...! (tot Piet) En wat zijde gij daar aan 't doen? De mis aan 't lezen?

(Piet wil op handen en knieën vluchten, maar Bob houdt hem beet bij z'n broek)

SOFIE: (ad Piet) En die is ook al op z'n zondags gekleed.

(Piet komt overeind)

PIET: Is het toegestaan dat ik efkes mijnen outfit ga verzorgen?

SOFIE: Als den bliksem, ja!

(Piet vlucht naar het bureel van Sofie.

IRMA: Ik ga ook efkes... (spuwt enkele spieren haar van haar pruik uit de mond)

(Irma wil naar de slaapkamers gaan, maar struikelt onderweg bijna over haar hoge hakken)

BOB: Wel, hebt ge ooit van uw leven...?

SOFIE: Bob, wij zijn ook ooit betrappt in het huis van uw ouders.

BOB: Maar dat zijn twee gepensioneerden, Sofie! Waar gaat dat naartoe! Terwijl hier iedereen gewoon binnen en buiten loopt. Ze maken niet eens de deur vast.

SOFIE: Gij zijt zo vroeg thuis van uw werk?

BOB: Ik heb nen halve dag verlof genomen. En gij...?

SOFIE: Ik moet gaan eten met den directeur.

BOB: Is dat alles?

SOFIE: Wat bedoelt ge...?

BOB: Wel, wat gaat er achteraf van komen? Een nummerke maken in een of ander vettig hotelleke?

SOFIE: (verwonderd) Zèg maar waar hebt gij 't over...?

BOB: Denkt ge dat ik niet weet dat ge afspraken maakt met uwen directeur!

SOFIE: Hoe kan ik anders? Ik ben zijn secretaresse!

BOB: Oh ja? In 't bed ook zekers?

SOFIE: (aan de grond genageld) Gij denkt... gij denkt toch niet dat... dat ik iets heb met mijnen directeur?

BOB: Doe uw kofferke eens open! Kom...!

(Sofie opent haar diplomatenkoffer. Bob haalt er een agenda uit)

BOB: En wat is dit dan...? (gooit de agenda op tafel) Leg het nu maar eens uit hé...! (slaat de agenda open) Die datums zijn allemaal afspraken wanneer gij slippertjes maakt met uwe "meneer directeur" ...!

SOFIE: Denkt ge nu echt dat ik...

BOB: (onderbreekt) Ja Sofie. Ge stelt me héél zwaar teleur.

SOFIE: (ontkent heftig) Maar dat is niet waar! Dat zijn de data wanneer mijn lichaam een eisprong maakt...!

BOB: Wat heeft die directeur te maken met UWEN eisprong...?

SOFIE: Niks. Dat is ook niet voor den directeur. Dat is voor mezelf. Dan weet ik precies wanneer ik ècht zwanger kan geraken.

(Bob staat met de mond vol tanden)

BOB: En die getallen tussen haakjes dan...?

SOFIE: Dat is mijn gemeten koorts.

(Bob slaat even helemaal tilt)

BOB: (op kousen voeten) Wel euh..., euh..., als dat zo ècht is dan wil ik me verontschuldigen.

SOFIE: Dat hoeft niet meer. (loopt huilend richting slaapkamers) Nu hebt ge uwe ware gelaat getoond, Bob! Amaai merci...! (huilend af naar de slaapkamers)

BOB: (volgt haar naar de slaapkamers) Sofie...? Sofie...? Wacht eens efkes...! (bijna smekend) Sofieke...?

(Piet komt van het bureel. Hij is netjes gekleed. Irma op van de slaapkamers. Ook zij is nu netjes gekleed. Even algemene stilte. Ze staren allebei een andere kant op en zijn duidelijk lichtjes beschaamd voor elkaar)

IRMA: (breekt het ijs) Piet...?

PIET: Ja Irma.

IRMA: Zijn we te ver gegaan?

PIET: Bah nee. Wie heeft daar last van?

IRMA: De kinderen misschien.

PIET: Wij hebben ons leven toch ook hé.

IRMA: 't Is flinke ambras tussen Sofie en den Bob.

PIET: Ja, ik heb 't ook gehoord. Amaai, ik dacht dat ze elkander gingen vermoorden.

IRMA: Wij komen er niet tussen hé.

PIET: Nee! Dat ze hun problemen zelf oplossen. Ze zijn oud en wijs genoeg.

(Als ze Bob en Sofie van de slaapkamers horen komen)

IRMA: Pssst, daar zijn ze...!

PIET: Kom, we verstoppen ons hier achter de zetel.

(Irma en Piet verstoppen zich achter de divan. Bob en Sofie komen binnen)

BOB: Zijt ge nog kwaad, Sofie?

SOFIE: Heb ik geen reden misschien?

BOB: (aarzeland) Sorry, ik wist niet dat... dat euh...

SOFIE: (onderbreekt) Ge moest eens weten wat ik al gedaan heb om zwanger te geraken.

BOB: Waarom zegt gij daar niks tegen mij?

SOFIE: Omdat gij nooit wilt luisteren. Gij zit elke avond voor die stomme televisie en anders doet gij niks!

BOB: Het staat dus vast dat ge kinderen wilt?

SOFIE: Hoe eerder hoe liever.

BOB: En hoeveel kindjes zoudt ge graag willen?

SOFIE: Een heel voetbalploeg!

BOB: Toch geen elf...?

SOFIE: Twaalf, met den trainer erbij!

BOB: Mijn lief poezewoefke. Kom hier dat ik u eens vastpak.

(Bob omhelst Sofie en geeft haar een overvloed aan kusjes. Van achter de divan komen Piet en Irma even gelijktijdig naast elkaar piepen en zien hun

kinderen elkaar kussen. Irma en Piet hangen met hun hoofd tegen elkaar en kijken liefjes naar het koppel. Ze kruipen snel weer weg als Bob en Sofie dreigen op te houden met kussen)

BOB: En hebt ge al ne naam voor den eerste?

SOFIE: Al veel. Kom maar eens mee naar mijnen bureau.

(Bob en Sofie af naar het bureel. Piet en Irma komen tevoorschijn)

PIET: Love is in the air.

IRMA: Hebt ge dat gehoord? Als 't lukt dan worden wij oma en opa.

PIET: Ja, den bareel is open. De locomotief moet alleen nog passeren.

IRMA: Daar zullen wij eens voor gaan zorgen, hé Piet.

PIET: Ge moogt gerust zijn.

IRMA: Kom, er is werk aan de winkel.

(Irma en Piet af naar de keuken. Bob en Sofie komen van het bureel. Ze zijn reeds in gesprek)

BOB: ...en uw promotie dan...?

SOFIE: Dat komt voor mij op de tweede plaats, Bob.

BOB: Dat wist ik niet.

SOFIE: Op onze leeftijd moet ge niet meer wachten hé. Nog efkes en dan gaat 't niet meer. Gij wilt toch ook kinderen?

BOB: Tuurlijk. Maar niet allemaal meisjes hé.

SOFIE: We doen door tot we meisjes èn jongens hebben.

BOB: (enthousiast) Ja.

SOFIE: Maar dan moet gij uit uw pijp komen, hé maat!

BOB: Elke dag als 't moet.

(Piet en Irma komen van de keuken. Piet draagt een stek witte selder en Irma draagt een zakje kersenspitten. Bob en Sofie zoeken beiden respectievelijk steun bij hun vader en moeder)

SOFIE: Och make, ik ben zo gelukkig.

BOB: En hoe is 't va, alles kits onder de rits?

PIET: Nu nog wel ja. Maar 't kan elke moment veranderen.

BOB: De ruzie tussen u en Irma is bijgelegd, zie ik?

IRMA: Tussen u en ons Sofie ook?

SOFIE: Ja make.

PIET: Ambras maken is verloren tijd in uw leven.

IRMA: Kijk maar naar ons. Het leven is zo schoon. (met elleboogstoot) Hé Pietje?

PIET: Het leven is als een kinderhemdje, kort en vuil!

SOFIE: (tot Irma) Wat zijt gij van plan met die kersenspitten?

BOB: (tot Piet) En wat doet gij met die twee stekken witte selder, va?

PIET: (geeft Bob een stek selder) Hier, slaagt die al maar direct in uw kas. Het zal nodig zijn.

BOB: Waarvoor...?

PIET: En ik heb nog iets...!

(Piet toont Bob een exemplaar van de playboy)

BOB: Wat moet ik daarmee doen...?

PIET: Bekijk dat eens goed! Doet u dat niks?

BOB: Jawel, maar niet waar iedereen bij is.

PIET: Als ge straks gaat slapen dan legt ge deze lectuur maar eens onder uw kopkussen.

IRMA: (geeft Sofie de warme kersenpitten) En dat is voor u.

SOFIE: Wat moet ik met warme kersenpitten?

IRMA: Onder uw poep leggen.

SOFIE: Waar is dat voor nodig? Ik mankeer niks zenne.

IRMA: Piet en ik willen allebei grootouder worden.

BOB: (krijgt het op z'n heupen) Als ge mij zo gaat pushen dan wordt het zeker niks!

PIET: Bij u zit het niet tussen uw benen, maar tussen uw twee oren!

IRMA: (vervolgt tot Sofie) En als ge vrijt, altijd zorgen dat ge met uw poep iets hoger ligt. En met uw achterste schudden als 't gedaan is. En dat ding moet er nog efkes blijven inzitten hé.

SOFIE: Zeg ma, denkt ge nu echt dat ik niet weet hoe ge dat moet doen?

PIET: (vervolgt tot Bob) En als dat niet helpt dan is er nog dat blauw pilleke.

(Piet haalt de viagra-pil uit de bloempot waardoor de bloem plots terug gaat hangen)

PIET: (presenteert aan Bob) Hier, naar binnen spelen, een uur vóór ge in uw bed kruipt.

BOB: Dat heb ik nog niet nodig.

PIET: Dat zeggen ze allemaal tot het zo ver is. Hier, pak in...! (windt zich op) En luistert nu eens ene keer naar uw vader. Gij zijt toch nen eigenzinnige vent hé.

BOB: Ik geloof niet in die dingen.

PIET: Dat dachten ze van de eerste atoombom ook.

BOB: Allé, dan zal ik dat deze avond wel eens proberen.

PIET: Nee, NU...!

BOB: Jamaar va...

PIET: (onderbreekt luider) NU...! (kinderlijk) Mondje open...! Zeg eens aaaah...!

BOB: (met open mond) Aaaaah...!

(Piet stopt de pil in Bob z'n mond en slaat daarna op z'n rug zodat de pil naar binnen gaat)

PIET: Dat gaat ne knal geven.

(Plots horen we op de achtergrond een luide knal)

PIET: Waart gij dat al, Bob...?

BOB: Maar nee!

PIET: Wat was dat dan...?

IRMA: Dat geluid kwam van buiten.

SOFIE: Die heeft precies ook zo'n blauw pilleke gepakt.

(Irma kijkt aan het raam)

IRMA: Het is den Abdul met Piet zijne camion.

PIET: (verwonderd) Hoe...? Hij moest die alleen maar poetsen.

IRMA: Dan zal het stof er nu wel af zijn want hij is tegen ne combi van de politie gebotst!

PIET: 't Is niet waar hé...! Godmiljaar...! Dat ligt aan dat smerig buskotje!

(Piet boos af via de keuken. Irma holt hem achterna)

IRMA: (roept hem na) Piet...? Pietje...? Niet boos worden op den Abdul hé...!

DOEK

VIJFDE BEDRIJF**(EEN WEEK LATER, NAMIDDAG)**

(Tsitsa doet manicure bij Irma. Irma ziet er flink afgeborsteld uit in haar beste kleding. Piet puzzelt op de salontafel. Hij draagt een wit hemd met een vlinderdasje)

IRMA: (tot Tsitsa) Heeft den Abdul al iets laten weten?

TSITSA: Nee madamme, wij hebbe nog niks gehoor van de telefoon.

IRMA: Hoe kan dat? Die moest toch komen werken vandaag.

TSITSA: Misschien zijn hij van de vergeet.

IRMA: Die denkt toch niet dat dat hier een duivenkot is en dat hij mag komen werken als 'm goesting heeft.

TSITSA: Gij moete Abdoel maar eens flink geve naar zijne voet, madamme Irma.

IRMA: Als 'm geen geldige reden heeft om achter te blijven dan vliegt 'm op staande voet buiten!

TSITSA: Gij hebbe van de grote gelijk, madamme. En kunne gij nu even uwe hand stillekes houd, zodat ikke niet in uwe vinger knip!

(De telefoon rinkelt)

IRMA: Neem eens op, Piet!

PIET: (neemt op, dan door hoorn) Hallo! - - - (met hand op hoorn) 't Is den Abdul! Wat moet ik zeggen?

IRMA: Kom, geef 'm maar eens naar mij.

(Irma neemt de hoorn van Piet over. Tsitsa begint aan manicure bij Piet)

IRMA: (door hoorn) Waar blijft gij, Abdul? - - - Gij moest toch komen werken vandaag? - - - Hoe gij kunt vandaag niet komen? En waarom niet? - - - Oh, ge gaat op de ziekenkas! Dat kan niet, want ge werkt hier in 't zwart, kieke! - - - Luister goed, als ge vandaag niet komt dan moet ge nooit meer komen! - - - Nee, ik ben gene racist! (haakt de hoorn boos in, dan tot Tsitsa) Hij zegt dat ik ne racist ben!

TSITSA: Is Abdoel van de ziek, madamme?

IRMA: Die gasten zijn altijd ziek als ze geen goesting hebben om te werken. Hier staan we nu schoon te koekeloeren. En just zo'n belangrijke dag.

(Tsitsa vijlt ondertussen de vingernagels van Piet)

TSITSA: (tot Piet terwijl ze zijn handen monstert) Vele staat er niet meer aan, hé meneere Piet. Gij bijte op uwe nagels hé.

PIET: Ja, dat is van de zenuwen.

TSITSA: Ikke zou ook hebbe van de zenuw als ikke in uwe schoen moest staan. Kom, nu nog de andere hand en het is dik van in de orde.

(Piet presenteert z'n andere hand)

IRMA: Wat ben ik nu nog vergeten?

PIET: Hebt ge al naar de pastoor gebeld?

IRMA: (herinnert zich plots) Och ja, dat is waar ook. Het biezonderste zou ik nog vergeten.

(Irma draait een telefoonnummer en belt)

IRMA: (door hoorn) Meneer pastoor, Irma hier. Komt gij nog? Wij staan te wachten hé. - - - Okee dan. We verwachten u hé. (haakt in, dan tot Piet) Hij is onderweg. Hij draait hier just de straat in.

PIET: (tot Tsitsa) Zo zal het wel goed zijn, Tji-tja.

TSITSA: (verbetert) Tsi-tsa...!

PIET: Waarom heet gij niet gewoon Frieda, of Joseé of Martine of zoiets...?

TSITSA: Ikke hebbe mijne naam niet van de zelf gekoos, hé meneere Piet. Het zijn mijne moeti hare schuld dat ikke zo heet.

(Piet veert recht van z'n stoel. Tsitsa klopt de stofjes van z'n vlinderdasje. Piet trekt de jas van z'n kostuum aan)

TSITSA: (monstert Piet z'n outfit) Ahwel, in zone schone kostuum zien gij er nog hele goed uit, meneere Piet. Als ikke ene beetje van de ouder was dan zoude ikke niet twijfel om voor u te kies. Gij zijn potteverdekke nog ene ferme vent. Moete ikke uwe haar op de kop nog ene beetje bruschn misschien?

PIET: Nee, dat hoeft niet. 't Is de moeite niet voor wat er nog opstaat.

IRMA: (monstert Piet) Ge hebt mij gelukkig gemaakt. Kom hier mijnen hevige hengst! (geeft Piet een smakkerd op de wang)

(Piet trekt Irma dicht tegen zich aan en maakt dan een bronstig geluidje)

IRMA: Pas op voor mijn oor, hé Piet.

PIET: Wat is er met uw oor?

IRMA: Daar hebt gij gisteravond in gebeten!

PIET: Ikke...?

IRMA: Weet gij dat niet meer? Ik dacht nog in m'n eigen, allé wat gaat 'm nu doen?

TSITSA: Ikke gaan nu efkes naar de badkamer want ikke kunne niet tegen al die seks.

IRMA: Zèèèg, voor dat ene kusje.

TSITSA: Madame, het beginne altijd met ene kusje, maar dan kome er meer. Vele meer. Mijne man beginne ook zo altijd, met ene lieve kusje, en dan eindigen datte meestal bovenop de keukentafel... (vervolgt stil tot Irma) ...terwijl mijne onderbroek aan de kapstok hangt!

IRMA: 't Is al goed, Tsitsa. Ga nu maar stofzuigen op de slaapkamers.

TSITSA: (is nog helemaal niet uitgepraat, vervolgt als een spraakwaternal) ...En dan wij gaan naar de boven. Maar ikke gerake meestal niet boven. Op de trappe hebbe ikke weeral van de prijs. En da eindige meestal in de bed. Och madamme, als mijne man nog maar ene gaatje ziet van ene sleutelgat dan kome er al stoom uit zijne oren. Als ikke iets laat valle dan durf ikke mij al niet meer bukke. Zo erge is dat. Verleden week pakke hij mij langs de

achter, da hebbe ikke nog nooit meegemaakt.

PIET: Toetoe, een derrièreke kan soms ook plezant zijn.

TSITSA: (vervolgt) Jaja, maar ikke stond wel tussen de rayons in de Aldi hé.

IRMA: (met geforceerd lachje) Nu is 't genoeg, Tsitsa. Ga nu maar naar de slaapkamers.

(Irma leidt Tsitsa af richting slaapkamers)

TSITSA: (bij de deur) Maar het zijn van de plezant, hé madamme.

IRMA: Daar kan ik niet zo over meespreken. Mijne man is al 35 jaar dood.

TSITSA: Dan moete gij met Piet nu maar eens gasse geef, madamme! (gebaartje van "gas geven")

(Tsitsa af naar de slaapkamers. We horen geklop op de deur vanuit de keuken)

IRMA: Dat zal meneer pastoor zijn...!

(Irma laat de Pastoor binnen via de keuken)

PASTOOR: Ne goeiendag.

PIET: Goeiendag. (schudt handje) Ik ben Piet. En ik ga er geen doekskes omwinden, ik heb het niet zo voor pastoors.

PASTOOR: Hoe...? (vraagt verantwoording aan Irma) Zèg wat moet ik hier dan komen doen...?

IRMA: Onzen trouw regelen, tiens.

PASTOOR: Met iemand die niet gelooft?

PIET: Ik geloof wèl, maar alleen in mijne portemonnee.

IRMA: Ga zitten, meneer pastoor. (presenteert een plaats aan tafel)

(Ze gaan aan tafel zitten)

PASTOOR: (stil tot Irma, ad Piet) Is dat wel iets voor u? Gij kunt toch veel beters krijgen dan dit. Dat is meestal schorem van volk die niks kennen van God of gebod. Die lappen 't geloof aan hun laars en prefereren den duivel op onze God.

PIET: (onderbreekt) Zijt gij Irma de biecht al aan 't afnemen, meneer pastoor...?

PASTOOR: Euh..., dat was even een onderonsje tussen mij en uw aanstaande.

PIET: (wil rechtstaan) Jamaar, als GIJ liever met Irma trouwt dan is dat voor mij ook goed zenne!

IRMA: Nee Piet, en ga zitten!

PASTOOR: Zijn de getuigen al op de hoogte?

IRMA: Oh nee, die zijn we vergeten.

PIET: Jaja meneer pastoor..., Tji-tja...!

IRMA: Och ja. Piet, ga haar eens roepen.

(Piet af naar de slaapkamers)

PASTOOR: Is uwen aanstaande met pensioen?

IRMA: Nee, hij werkt nog. 't Is ne marchant in kwaad ijzer.

PASTOOR: Irma, ik ruik vanop kilometers afstand dat ge in uw ongeluk gaat lopen met die vent.

IRMA: Ik heb voor hem gekozen, meneer pastoor. Loopt 't verkeerd af dan zal ik de gevolgen zelf wel dragen.

PASTOOR: Dan stel ik voor dat ge...

IRMA: (fluistert) Psssst, hij is daar...!

(Piet komt met Tsitsa van de slaapkamers)

PIET: Dat is Tji-tja, de manager hier voor hygiëne, sanitair en verfraaiing van het interieur.

TSITSA: (vervolgt) Och, ikke zijn hier maar gewoon de poetsmadam.

PASTOOR: Wordt gij de getuige?

TSITSA: Ikke...? Getuige...? Jammaar, ikke hebbe niks gedaan en niks gezien hé!

IRMA: (helpt haar) De pastoor bedoelt, getuige van onze trouw.

PASTOOR: En de kinderen keuren uw huwelijk goed, ja?

PIET: Die hebben niks te keuren. Wij beslissen zelf wat we doen.

IRMA: We gaan er nog niks van tegen hen zeggen tot de grote dag daar is.

(Nu komen Bob en Sofie thuis)

SOFIE: Dag meneer pastoor. Precies een gezellig onderonsje hier?

PASTOOR: Zo zoudt ge 't kunnen noemen, ja.

SOFIE: Ma, waarom hebt gij uw beste kleet aan...?

BOB: (tot Piet) Va, waarom draagt gij uw beste kostuum...? En ge hebt nog ne flikketeer onder uw kin hangen ook...?

PIET: De vlinders vliegen uit na de winter.

SOFIE: En wat doet meneer pastoor hier, als ik vragen mag...?

(Alle ogen worden op Irma gericht)

IRMA: (aanzelend) Wel euh..., euh...,

TSITSA: (kotst het eruit) Madamme Irma en meneere Piet gaan trouwe...!

SOFIE: Trouwen...???

BOB: (verbaasd) Watte...???

SOFIE: (nog meer verbaasd) Zijt gij getikt, ma...?

BOB: Va, hebt gij ze alle vijf nog...? Op uwe leeftijd...?

PIET: (bijt hevig terug) Ja, ik heb ze nog alle vijf. En als ik er te weinig heb dan zal ik er bij u wel wat komen lenen want gij hebt er toch zes teveel...! IK beslis nog altijd wat ik met m'n eigen leven doe...! Verstaan heikneuter...!

BOB: Jammaar, ge gaat toch niet trouwen zonder dat wij daar iets van weten!

PIET: We hebben nog drie weken.

BOB: Nog drie weken zegt die zèg!

SOFIE: (tot Irma) Ge kunt dat toch eerst met ons overleggen.

IRMA: Moeten wij aan ons kinderen gaan vragen wat wij mogen en niet mogen misschien...? 't Zijn ons laatste schoon jaren, en die zult gij en den Bob ons niet afpakken! Dat is eens wat anders hé...!

PASTOOR: (wil zich mengen in het gesprek) Mensen luister, ik...

BOB: (onderbreekt) En gij moet uwe mond houden...! Gij zit potverdoemme bij in 't complot.

PASTOOR: Oh nee. Ik doe gewoon mijn werk.

BOB: In uw kerk moogt gij uw werk doen, maar hier zijn wij den baas!

TSITSA: Bravo meneere Bob, gij kunt nog beter preek dat meneere pastoor.

IRMA: Tsitsa, laat ons eens efkes alleen.

TSITSA: Ja madamme, ik ga nog efkes voort om te zuig.

IRMA: Heu...?

TSITSA: Van de stof, hé madamme!

(Tsitsa af naar de slaapkamers)

SOFIE: Hoe haalt ge 't in godsnaam in uwe kop om nu nog te gaan trouwen? 't Is nog geen veertien dagen geleden dat ge hier een zenuwinzinking kreeg van Piet.

IRMA: De tijden zijn veranderd. En gij moet niks zeggen want verleden week sloeg de vlam hier ook flink in de pan tussen u en den Bob.

PIET: Waarom doet ge niet zoals wij, goed overeenkomen.

(Piet krijgt een kusje van Irma)

BOB: (verwonderd tot Piet) Wat doet gij nu...? Ik dacht dat gij niet graag kuste?

PIET: Tongzoenen niet nee, maar van die flidder-fladderkes heb ik gere.

BOB: En gij ziet er zo afgeborsteld uit? Ik heb u nog nooit met een vlinderdasje gezien.

PIET: Ne mens moet soms z'n leven eens wat bijsturen.

SOFIE: (tot Irma) Daarom hebt gij uw beste kled aan...?

IRMA: Nee zeker, ik zal 't in de kleerkast laten hangen.

PASTOOR: Okee, vecht 't maar uit onder u vieren, ik ben ermee weg. Ik heb mijn plicht gedaan.

(Een bleke Abdul en buurvrouw Jitse komen arm in arm binnen via de keuken)

JITSE: (opgewekt zoals steeds) Hallo allemaal, gozers van me. Het lijkt hier wel een leuk onderonsje met zoveel volk in de winkel?

IRMA: (ad Abdul) Daar is 'm, de zieke! Ik dacht dat gij halfdood waart...?

ABDUL: Och madamme Irma, Abdul zijn ook hele ziek. Ikke zijn zes kilo afgeval op twee dage. En ikke hebbe vele pijn in mijne rug.

JITSE: Nou wij hebben goed nieuws hoor. En jullie als beste burens mogen dat als eerste horen natuurlijk. Abdul en ik gaan namelijk samenhouden voor de rest van ons leven, en later zal er misschien nog een trouwpartijtje volgen!

BOB: Dan moet ge niet verzinnen. De pastoor is al hier.

PASTOOR: Oh nee, daar moeten ze eerst maar eens een nachtje over slapen.

ABDUL: Slapen...? Daar krijgje Abdul de kans niet voor. Elke keer als ikke in de bed kom bij madamme Jitse dan moete ikke mijne kameel in de kar span.

JITSE: Nou, daar dien een bed toch voor, Abdulletje van me. Slapen kan je later als je dood ben. (tot pastoor) Of is dat niet zo...? Ja, toch wel.

PASTOOR: Daar kan ik niet over meeklappen.

JITSE: Nou wordt ie mooi. Die lieve mensen hier mogen toch weten dat jij me ook al eens een bezoekje durft brengen!

IRMA: (eist verantwoording) Meneer pastoor...?

PASTOOR: Ja. Ne goeie pastoor moet AL z'n parochianen kennen. (ontwijkt gesprek) En nu ga ik maar eens door. (tot Irma en Piet) Als er iets verandert dan hoor ik 't wel. En denk aan het zesde gebod hé! Niet vóór dat ge getrouwd zijt hé...!

PIET: Ik zou niet durven! (laat z'n tanden klapperen richting Irma)

PASTOOR: Nog ne goeiemiddag allemaal.

(Pastoor af via de keuken)

JITSE: (tot Abdul) Kom hete brok van me, dan kunnen we ons bedje nog eens een keertje gaan spreiden.

IRMA: Abdul komt hier dus niet meer werken?

JITSE: Kan niet, hé mevrouwtje. Abdul werk nu toch voor mij.

ABDUL: (vervolgt) En gratis hé.

JITSE: Maar hij krijg er wel veel voor in de plaats. (tot Abdul) Niet waar, lekker stuk van me?

(Jitse sleurt Abdul mee. Hij maakt nog een kort afkeurend kreuntje maar hij gaat toch vlotjes mee)

SOFIE: Allé, daar zijn we ook vanaf. Zijn er nog die goesting hebben om te trouwen. Vandaag is 't aan halve prijs, hé mensen!

BOB: Wie gaat hier nu de klusjes opknappen nu Abdul er niet meer is? (oogcontact met Piet)

PIET: Héla, ikke niet, hé kameraad. Ik moet kwaad ijzer gaan ophalen met mijne camion.

IRMA: (haakt haar arm in bij Piet en vervolgt) En ik mag meerijden.

(Sofie kijkt naar Bob)

BOB: Ja, ik hoor 't al. IK wordt het slachtoffer.

SOFIE: En wie gaat hier het huishouden doen als ik binnenkort niet meer ga werken?

BOB: Hoe...? Gaat gij ontslag nemen?

SOFIE: Ik zal wel moeten thuisblijven.

BOB: Waarom...?

SOFIE: Met zwangerschapsverlof.

BOB: Watte...?

SOFIE: Ja, ge hoort me goed, Bob.

BOB: Hoe...?

SOFIE: Ik ben zwanger, Bob!

BOB: En zo maar in ene keer...?

SOFIE: Ja.

(Aan plots enthousiasme geen gebrek. Sofie neemt van iedereen de felicitaties aan)

IRMA: (met tranen in haar ogen, omhelst Sofie) Ocharme mijn Sofieke. Ge moest eens weten hoe blij ge ons maakt.

BOB: (wrijft aan buik van Sofie) Jamaar en ge ziet 't al een beetje hé.

SOFIE: Bob, dat is de ceintuur van mijne rok.

BOB: 't Is toch straf. (duwt fier z'n stropdas op de plaats)

PIET: (tot Bob) Dat komt allemaal door die witte selder dat ik u gegeven heb.

IRMA: Neenee, het ligt aan die warme kersenspitten.

BOB: Sofie, mijn Sofieke..., mijn poezewoefke..., ik word papa. Dat is de schoonste cadeau die ge mij kunt geven.

SOFIE: Gij hebt mij ook iets gegeven, Bob. De liefde die er nodig was om dat kindje te maken.

PIET: Allé, nu weet ge waarvoor ge de rest van uw leven kunt gaan werken. (af naar de keuken)

BOB: Ik maak er nen ingenieur van. Misschien zelfs nen architect. Of nen dokter.

SOFIE: En als 't een meisje is?

BOB: Een dokteres, hé Irma.

IRMA: Ga nu maar efkes in de zetel zitten, Sofieke.

BOB: Ja, en leg uw voetjes maar op de salontafel, zodat ge wat kunt rusten.

SOFIE: Maar pas op voor ons ma hare puzzel.

IRMA: Och, die puzzel interesseert me niet meer.

BOB: En nu is 't gedaan met tot 's avonds laat te werken, hé Sofie. Kom, ik zal een kussen onder uw voetjes leggen.

(Piet keert weer van de keuken met een fles champagne en vier glazen)

PIET: Daar moet op gedronken worden.

BOB: En ik zal die kleine direct leren hoe de computer werkt. Dan kent 'm dat al tegen dat 'm naar 't eerste studiejaar moet gaan.

IRMA: Begin maar met dat kindje eerst gelukkig te maken.

PIET: Als 't ne jongen is dan kan 'm met mij kwaad ijzer gaan ophalen. En ik zal 'm direct leren hoe dat de vitessen van mijne camion werken.

SOFIE: Zèg, maar dan wordt ons huis wel te klein hé.

PIET: Dat is niet erg, Irma en ik hebben toch al besloten om samen te gaan wonen.

BOB: Ge woont toch al samen, hier in ons huis.

PIET: We trekken naar MIJN huis. Eerst wat opknappen, wat schilderen en zo en dan verhuizen we.

(Piet ondertussen af naar de keuken)

IRMA: Maar we komen iedere dag met die kleine spelen hé.

BOB: Nà dat hij z'n huiswerk gemaakt heeft.

IRMA: Natuurlijk. Wij zullen alleen 's avonds tijd hebben.

BOB: Om acht uur moet 'm in z'n beddeke liggen hé.

(Piet komt terug van de keuken. Blijkbaar hebben hij en Irma al een cadeautje gekocht voor de kleine)

PIET: (toont een kleine biljartkeu) Dat is zijnen eerste cadeau van mij.

SOFIE: Wat is dat...?

BOB: Dat is nen biljartkeu voor beginners.

IRMA: En ik heb ook iets. (presenteert een barbiepop) Dat is voor als 't een meisje moest zijn.

BOB: Zèg drink allemaal eens uit hé.

(Iedereen drinkt z'n glas leeg)

PIET: De rest van de fles is voor Sofie en onzen Bob. Kom Irma, wij gaan er vandoor.

IRMA: (haalt haar gsm van de kast) Ik zal mijne gsm maar meepakken. Ge weet nooit wat er gebeurt.

PIET: Onze spullen komen we volgende week wel halen. Saluut. (slaat op het kontje van Irma) Kom, lekker stuk...!

IRMA: (tot Bob en Sofie, ad Piet) 't Is toch nen deugniet hé.

(Piet en Irma af via de keuken. Bob en Sofie blijven alleen achter. Ze vleien zich neer in de divan en leunen achterover)

SOFIE: 't Heeft lang geduurd, maar eindelijk is 't zo ver. Ik ben gelukkig, Bob.

BOB: Ik ook. (als Sofie van haar glas drinkt) Moogt gij eigenlijk wel alcohol drinken als ge zwanger zijt?

SOFIE: Niet overdrijven, hé Bob.

BOB: Jamaar, ik weet dat niet, hé Sofie.

SOFIE: Ge zult nog veel moeten leren, jongen.

(Plots telefoon. Bob neemt op)

BOB: (door hoorn) Hallo...! - - - (dan verwonderd) 't Is niet waar hé...!

SOFIE: Scheelt er iets?

BOB: (met hand op hoorn tot Sofie) 't Is gebeurd...!

SOFIE: Wàt is er gebeurd...?

BOB: Onze va heeft het buskotje in de prak gereden...!

DOEK